

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

3 2022
ročník XVIII.

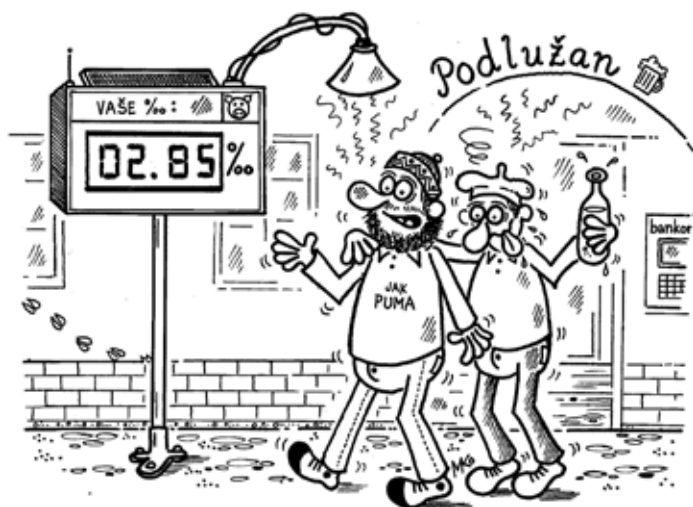
Léto v Koutě aneb Kdo si hraje, nezlobí

foto Martina Kužmová

OBSAH

Lanžhotské hody 2022	4	Žebráci.....	40
Lanžhotské hodky 2022	5	Hody	41
Slovo starosty	7	Hody před 70 lety, v roce 1952	44
Osobnost města Lanžhot na rok 2022	17	Uhřici.....	48
Výpisy z usnesení ze zasedání zastupitelstva	18	Bránit svoji zem lopatou a krumpáčem.....	49
Společenská kronika.....	20	Pan farář Pavel Příhoda.....	52
Přehled kulturních akcí.....	21	Dva útěky.....	54
Malé ohlédnutí za činností kulturní komise.....	21	Zmýlená s banderovci	55
Obnovení ornamentu v kostele	25	100 nejkrásnějších pohádek.....	56
Kouzla živlů	27	Dvakrát stříbrná medaile.....	57
Léto v Koutě	28	Jak jsme slavili 100 let fotbalu.....	58
Okénko farnosti.....	29	Lanžhotské jamboree	62
Síla přírody a naděje	30	Skautské okénko	63
Okénko školky	30	Něco málo informací k soutoku.....	64
Okénko školy	34	Pohybovky pro školy	68
Religiozita	37		

„RADARÝ OD MĚSTA UŽ MÁME NA KAŽDÉM KONCI,
ALE OBÁVÁM SE, ŽE TOHLE SEM NAINSTALOVALA
MOJE STARÁ!“

autor kresby Milan Kocmánek

LANŽHOTSKÉ HODY 2022

Hodové folklorní akce, společenské události, zábavy a sportovní akce

STŘEDA 14. 9.

- 15.00 Hody ve školce - odchod průvodem z MŠ ke stárkovi
a stavění máje ve dvoře MŠ

PÁTEK 16. 9.

- 16.00 stavění máje v areálu Sokolské (tenisové kurty)
19.30 **Předhodové zpívání mužského sboru a jeho hostů**
sál restaurace Podlužan

SOBOTA 17. 9.

- 10.00 fotbal TJ Sokol Lanžhot B - Sokol Kostice B (Pastvisko)
14.00 - 18.00 vyhlídka z věže kostela
14.00 Slavnostní zahájení výstavy k výročí 100 let fotbalu v Lanžhotě (muzeum)
15.00 **předání stárkovského práva a stavění máje**
19.30 Restaurace Na Šlajsi – CM Dur, DH Cyrilka
20.00 Hospoda U Bartošů - skupina The Teachers
20.00 Moon Night open air Lanžhot/Hodovní diskotéka - areál Sokolské
20.00 Hostinec U Zámečku - skupina Graf

NEDĚLE 18. 9.

- 7.30 ranní mše svatá
10.15 fotbal TJ Sokol Lanžhot A – SK Bystřice nad Pernštejnem (Šlajsa)
10.30 hodová mše svatá
13.00 odchod chasy pro prvního stárka
14.00 - 18.00 vyhlídka z věže kostela, výstava k výročí 100 let fotbalu v Lanžhotě (muzeum)
14.30 **odchod chasy a dětí od prvního stárka (Ludvík Prajka, Sokolská 32)**
15.00 **krojovaná zábava pod májů - DH LEGRŮTI**
21.00 **večerní zábava pod májů nebo v Podlužanu (dle počasí)**
DH LEGRŮTI

PONDĚLÍ 19. 9.

- 9.00 mše svatá
Po mši svaté v 9.45 hodin bude společný odchod průvodem na
hřbitov, kde vzpomeneme na všechny zemřelé spoluobčany.
Otec Robert Prodělal zve do průvodu i na vzpomínkovou pobožnost
všechny občany i ty, kteří se nezúčastní mše svaté v kostele.
10.00 Hostinec U Zámečku - DH Lanžhotská osma
14.00 - 18.00 vyhlídka z věže kostela, výstava k výročí 100 let fotbalu v Lanžhotě (muzeum)
13.00 **odchod šohajů z náměstí pro druhého stárka**

- 14.30 odchod celé chasy, dětí, žen i mužáků od druhého stárka
(Jaromír Jágrik, Mlýnská I. 534/4)
15.00 krojovaná zábava pod májů - DH ZLAŤULKA
21.00 večerní zábava pod májů nebo v Podlužanu (dle počasí)
DH ZLAŤULKA

ÚTERÝ 20. 9. _____

- 15.00 krojovaná zábava pod májů - DH ZLAŤULKA
18.00 odchod k úterním stárkům

LANŽHOTSKE HODKY 2022

SOBOTA 24. 9. _____

- 19.00 taneční zábava v sále Podlužan - DH ZLAŤANKA
Celý den se bude vybírat réž

NEDĚLE 25. 9. _____

- 15.00 zábava pod májů - DH ZLAŤANKA

V případě nepříznivého počasí se odpolední zábavy konají v sále Podlužanu.

Celá chasa Vás všechny srdečně zve!

foto Marek Musil

Lanžhotští stárci Vás srdečně zvou na

TRADIČNÍ KROJOVANÉ HODY

17. - 20. ZÁŘÍ 2022

**NE - DH Legrúti
PO, ÚT - DH Zlatulka**

SO | 17. ZÁŘÍ

15:00 STAVĚNÍ MÁJE

NE | 18. ZÁŘÍ

14:30 ODCHOD CHASY A DĚTÍ
OD PRVNÍHO STÁRKA

15:00 KROJOVANÁ ZÁBAVA POD MÁJŮ

21:00 VEČERNÍ ZÁBAVA POD MÁJŮ

PO | 19. ZÁŘÍ

14:30 ODCHOD CHASY, DĚTÍ

A MUŽÁKŮ OD DRUHÉHO STÁRKA

15:00 KROJOVANÁ ZÁBAVA POD MÁJŮ

21:00 VEČERNÍ ZÁBAVA POD MÁJŮ

ÚT | 20. ZÁŘÍ

15:00 KROJOVANÁ ZÁBAVA POD MÁJŮ

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ SE AKCE PŘESOUVÁ DO SÁLU RESTAURACE PODLUŽAN

Slovo starosty

Milí spoluobčané,

nastává září, což je v Lanžhotě významný měsíc, jelikož je to měsíc, kdy jsou u nás hlavní události hody. Je to taky měsíc, kdy se zase děti s radostí vrací do školních lavic. Jim i jejich rodičům přejí hladký začátek školního roku. Dětem laskavě paní učitelky a pány učitele, rodičům pak to, aby jejich ratolesti dobře prospívaly a měly z nově nabytých vědomostí radost. A pokud se ve škole nebude dařit úplně na jedničku, aby byli ke svým dětem vstřícní a chápaví.

Letošní září je výjimečné navíc i tím, že proběhne komunální volby. Všem, kdo se ucházejí o vaši přízeň, začíná poměrně krátká, ale o to intenzivnější volební kampaň. Všem vám především přeji, abyste vybírali s chladnou hlavou a po zralé úvaze ty, o kterých jste nejvíce přesvědčeni, že budou Lanžhot spravovat tak, aby se v něm i nadále žilo příjemně. Ty, kteří se dokážou dohodnout bez zbytečné konfrontace ku prospěchu našeho města.

Bývá zvykem, že ke konci každého volebního období se bilancuje a hodnotí, co se podařilo a na čem je třeba dále pracovat. Můžu popravdě prohlásit, že během více než pětadvaceti let, kdy se pohybuji v komunální politice, nepamatuji dosud nikdy takové dramatické období, v jakém jsme se všichni ocitli, jako bylo těch několik posledních let. Ať už to byla veškerá opatření v souvislosti s celosvětovou pandemií covid-19, nebo řádění tornáda na jihu Moravy, či rostoucí inflace, válka na Ukrajině i s jejími dopady na náš běžný život a poslední době též energetická krize.

Přes to všechno můžu s klidným svědomím prohlásit, že Lanžhot funguje! Že to není samozřejmé, vědí všichni, kdo se podílejí na chodu města. Poděkování patří zejména našim děvčatům i kolegům na radnici, za to, že zvládají čím dál větší nároky na chod úřadu. Když k tomu ještě přidám naše technické pracovníky, kteří se snaží udržovat pořádek ve městě, jsem rád, že mám kolem sebe lidi, na které se můžu spolehnout.

Obrovský dík patří paní místostarostce, která se s velkým nasazením věnuje všem potřebným záležitostem chodu úřadu. Velký dík patří též členům rady – oceňuji jejich mimořádnou snahu i množství času, který věnovali práci pro město. (Mimochodem – rada se v tomto volebním období sešla více než 170x!). A vážím si toho, že jednání vždy probíhalo v konstruktivní pracovní atmosféře. Děkuji také všem aktivním zastupitelům, kteří svým uvážlivým rozhodnutím umožnili další rozvoj Lanžhota.

Poděkování patří též členům komisí i výborů, členům všech lanžhotských spolků, sportovcům i funkcionářům TJ Sokol, dále našim dobrovolným hasičům, za to, že chrání náš majetek i životy, i za pomoc při různých akcích ve městě. Poděkování patří i lanžhotským zdravotníkům, učitelům a vychovatelům našich dětí. Zkrátka, velmi si vážím každého, kdo dělá cokoliv dobrého pro ostatní.

Žijeme v překotné době, a tak je třeba občas se i zastavit a zrekapitulovat konkrétní výsledky naší práce za uplynulé období. I když na každém zastupitelstvu se snažíme rekapitulovat konkrétní výsledky naší práce od toho předcházejícího, rád bych zde připomenul některé akce a realizace investičních záměrů i událostí za poslední období.

Když se poohlédnu po tom, co vše se podařilo i přes objektivní překážky, jako byla například opatření kvůli covid-19, řádění živlů v našem regionu i enormní růst cen stavebních materiálů, můžu s potěšením konstatovat, že se toho stihlo celkem dost. Dokončila se většina plánovaných investic. I tak je výčet poměrně dlouhý. Když jsme sečetli všechny dokončené investiční akce, dospěli jsme k jejich celkové hodnotě ve výši téměř 100 milionů korun!

Patří do toho například nově rekonstruovaný sál i celková rekonstrukce Společenského domu. Původním záměrem byla pouze nutná oprava havarijního stavu střechy. V průběhu prací se ovšem zjistilo, že v sále bude třeba toho opravit mnohem víc. Zcela zásadní bylo rozhodnutí o opravě poškozené podlahy,

Modernizace knihovny, foto Kateřina Paulíková

o výměně elektrických rozvodů i instalaci nového úsporného osvětlení. Vyřešil se i nový nouzový východ ze sálu. Abychom zvýšili využitelnost, bylo rozhodnuto i o modernizaci vestibulu a rozšíření zázemí. I v této části bylo nutné opravit technické zařízení - rozvody vody, nové odpady, elektřina i osvětlení.

K výročí 100 let založení knihovny v Lanžhotě byla provedena její modernizace. Díky tomu se výrazně rozšířily její funkce – kromě klasického půjčování je zde možno získávat informace pro zábavu i vzdělání prostřednictvím několika počítačů.

Přístavba sportovní haly a rozšíření parkoviště

tačů, je zde prostor pro přednášky, semináře, besedy, tvoření i hry. Prostory může využívat i škola pro rozšíření své výuky, v plánu je i pokračování tzv. univerzity třetího věku.

Letos na jaře byla rovněž dokončena přístavba sportovní haly u základní školy. Hala, která sice z konstrukčních důvodů nemohla být zvětšena, získala zcela novou tribunu. Touto úpravou, která návštěvníkům připadá, jako by tomu bylo tak od začátku, se stala tělocvična plnohodnotnou halou, kde je zázemí i pro diváky. Součástí modernizace byla i výměna topení a instalace úsporného osvětlení.

S rozšířením kapacity pro diváky haly bylo rozhodnuto též o zvýšení kapacity přilehlého parkoviště.

Podařilo se rozšířit budovu mateřské školy. Z důvodu nevyhovujících podmínek bývalé jídelny a kuchyně v mateřské škole jsme přistoupili k radikálnímu řeše-

ní – demolicí stávající části budovy a stavbě nové jídelny v přízemí. V dalších patrech se pak našlo místo pro nové učebny a zázemí. V souvislosti s navýšením kapacity mateřské školy bylo potřeba zároveň navýšit kapacitu herního dvora. Rozhodli jsme se zároveň i pro modernizaci herních prvků. Dle kladného ohlasu dětí i rodičů se to povedlo.

Asi největší investicí, která se aktuálně připravuje, je potřebná přístavba základní školy, kde bude mít své místo i nová jídelna a kuchyně. Práce na tomto projektu již započaly a věříme, že se to v dalším období podaří dokončit. Jen pro představu, odhadovaná výše této opravdu velké investice činí cca 80 mil. korun.

V uplynulém období se podařilo několik kompletních rekonstrukcí ulic. Tzn., nejenom chodníků či silnic, ale též skryté, ale potřebné infrastruktury – opravy kanalizace, odvody dešťových vod, rozvody kabelové televize,

Nový povrch silnice na ulici Nová

příprava na instalaci dalších sítí, např. optických kabelů apod. Podařilo se tak dokončit rekonstrukci ulic Na Dílni, Příční I. a II., ulici Nová a dokončuje se oprava ulice Sokolská. Zde proběhla kabelizace elektrických rozvodů do země. V koordinaci s tím jsme navázali svým připraveným projektem na vybudování nového veřejného osvětlení, které je umístěno na nových sloupech. Zbývá dokončit nové chodníky i s místy na parkování.

Samozřejmě, že bychom chtěli pokračovat postupně i v opravě dalších. Na řadě by měla být mimo jiné například ulice Břeclavská a Komenského. Na přípravě projektové dokumentace se již pracuje.

Kromě celkových rekonstrukcí bylo v Lanžhotě opraveno i několik km samotných chodníků – Masarykova, MUDr. Kepáka, Gagarinova, Zahradní, Školní.

Podařilo se dokončit první etapu stavby zcela nového chodníku v ulici Luční (v přípravě jsou další etapy naplánované až po hostinec U Bartošů). Kromě toho všude tam, kde to je možné, hledáme možnosti, jak navýšit počet parkovacích míst. Různými stavebními úpravami tak

bylo v Lanžhotě vytvořeno více než 170 nových veřejných parkovacích míst. Kromě toho umožňujeme všude tam, kde je to možné, aby si občané mohli vytvořit parkovací místa před svým domem, byť by to bylo na pozemcích obce.

Z ekonomických důvodů (a koneckonců i z ekologických) se snažíme využívat k opra-

vám také recyklovaný materiál dosud nezpevněných cest (kolem rybníka Kout, Kazůbková alej atd.). Tento postup volíme i tam, kde to jinak ani není možné, například z důvodů nevyjasněných vlastnických vztahů u některých pozemků (U Struhý).

Bohužel, tzv. „Stará cesta“ do Břeclavi je rok od roku v horším stavu. Tak jako všechny věci bez pána. Tělo této komunikace se totiž nenachází v pasportu komunikací, a nemá tudíž vlastníka. Zhotovitel se k ní žádný nehlásí, stavební dokumentace neexistuje. Vlastníkem pozemku pod cestou je stát, potažmo Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. A ten se snaží tohoto břímě zbavit. Část cesty je dokonce i mimo náš katastr. Naším cílem je zákonným postupem zavést „Starou cestu“ (původně Státní silnici) do pasportu komunikací tak, aby měla řádného vlastníka, který by o ni pečoval a byl za ni zodpovědný. Města obecně nemají finanční prostředky na opravy a ani potřebnou techniku na údržbu takto rozsáhlých komunikací.

V srpnu byla dokončena stavba nového vodovodního řádu od radnice k pizzerii

a k muzeu. Jedním dechem dodám, že pracujeme na přípravě druhé etapy realizace vodovodního řádu v ulici Kostická a stejně tak v ulici Komenského. Mimochodem, v rámci této stavby jsme zřídili i kabelové propojení radnice s muzeem. To bude využíváno ke snížení energetické náročnosti i k datovému propojení této veřejné budovy.

Pro úplnost připomínám, že stále probíhá v Lanžhotě monitoring srážkových vod, který provádí firma Aqua Procon, ve spolupráci s VaK Břeclav. Výsledkem tohoto průzkumu bude studie průtoků srážkových vod městem, schéma objemového zatížení dešťové kanalizace a průzkum stavu zařízení. Na základě těchto údajů pak bude možné v součinnosti s VaK připravit návrh technických opatření k lepšímu odvodu srážkových vod v lanžhotských ulicích. Slibujeme si od toho řešení některých palčivých problémů s kanalizací.

V rámci vylepšování prošel úpravami i místní hřbitov. Dle plánu kromě stavby nové márnice to byla též instalace nového osvětlení i požadované ozvučení. Pokračují práce na úpravě nového místa pro kontejner na zeminu.

Vzhledem k tomu, že výrazně ubyl počet pracovníků na údržbu města, které nám každoročně přiděluje úřad práce, nakoupila se potřebná komunální technika, abychom vše mohli zvládat vlastními silami. Byl pořízen velký traktor i s nosičem kontejnerů a žacíím ramenem, nová výkonná sekačka trá-

vy, sypač, multikára klasická. Kvůli nižším emisím i hlučnosti jsme pořídili i multikáru s elektrickým pohonem.

V Lanžhotě je již tradičně věnována velká pozornost sportu. V poslední době došlo k několikanásobnému navýšení finančních prostředků do této oblasti. Troufnu si tvrdit, že na počet obyvatel ční finanční podpora sportu vysoko nad celostátní průměr. Na druhou stranu se to odráží ve velkém zájmu o návštěvnost sportovních utkání i aktivní účasti na sportovních akcích, jak o například Běh městem. A jistě i díky tomu patří naši sportovci k těm respektovaným i úspěšným. Všem, kteří se věnují organizování a vytváření zázemí, trénování, zkrátka tomu, aby lanžhotský sport fungoval, patří můj velký obdiv a dík.

Nemalé prostředky jsou směřovány i do oblasti modernizace sportovišť. V minulosti to byla modernizace areálu na Sokolském, stavba in-line dráhy, instalace workoutového hřiště. V úpravách areálu jsme pokračovali i v nedávné době. Kromě stavby velkého altánu zde přibýlo několik hřišť a herních prvků. Bylo zde instalo-

váno i zcela nové osvětlení dráhy i velké hrací plochy. V plánovaném záměru byla i stavba nové ledové plochy. Bohužel z důvodu enormního nárůstu cen energií jsme byli nuceni tuto akci pozastavit právě z důvodu energetické náročnosti provozu. Byl by to zkrátka velký luxus. Uvidíme, jak se bude situace vyvíjet.

V areálu hřiště Pastvisko proběhla kompletní rekonstrukce kabin. I když opravu financovalo město, podařilo se to díky aktivitě a snaze nadšenců a členů oddílu kopané, za což jim patří velký dík. Z mého pohledu tkví kouzlo této akce zejména v tom, že na zvelebení tohoto obecního majetku se za přispění města podíleli dobrovolníci z řad občanů.

Hřiště získalo rovněž automatický zavlažovací systém i nové osvětlení. V plánu máme i opravu oplocení a rozšíření parkovacích míst. Realizace musela zatím počkat, dokud nebudou nové digitální mapy katastru a nevyřeší se nevyjasněné hranice pozemků.

Velmi významným počinem bylo dořešení převodu nemovitého majetku areálu

Na Šlajsi do vlastnictví města. Díky tomu bude moci město do tohoto areálu vložit velké investice, které jsou nutné pro kompletní modernizaci. Vzniknout by tak měl zcela nový rozsáhlý sportovně-rekreační areál pro Lanžhotčany i jeho návštěvníky – nové multifunkční hřiště, velká sportovní hala, posilovna, koupání, lanové centrum, kemp atd. Počítá se samozřejmě i s ubytovacími kapacitami.

V oblasti životního prostředí se rovněž velmi pokročilo. Proběhla generální rekonstrukce rybníku Kout, včetně odbahnění i vybudování loviště a káďiště. V rámci velkého souboru projektů se souhrnným názvem Revitalizace vodních ekosystémů je mimo jiné v plánu i dílčí projekt na zprůtočnění a přivedení vody z Kyjovky do rybníku Kout. Projekčně je již vše připraveno. V realizaci nás brzdí jen neochota některých vlastníků pozemků. Věřím ale, že se brzy vše podaří dojednat.

Právě zmiňovaná neochota některých se domluvit je společným jmenovatelem všech projektů, kde je nutný souhlas vlastníků pozemků. Asi nejvíc to město

postihuje v souvislosti s výkupem pozemků pro nová stavební místa. Změna k lepšímu by mohla nastat v souvislosti s komplexní pozemkovou reformou, která spěje do finální fáze.

Před dokončením je rovněž i vítaná digitalizace katastrálních map. Díky tomu bude možné

Opravené kabiny hřiště Pastvisko

Odbahnění rybníka Kout

Masarykova. V podobných projektech bychom chtěli dále pokračovat.

V souvislosti s programovým prohlášením nové vlády zřídit národní park v lužních lesích na našem katastru se stále více probírá otázka ochrany přírody v lesích kolem soutoku Moravy a Dyje. Bohužel objektivním faktem je to, že se více jedná „o nás, ale bez nás“. Proto vedení

dorešit spoustu záležitostí týkající se přesného zaměření pozemků. Jedná se například o přesné vytyčení kanalizace a s tím spojené možnosti větších oprav, instalace digitálních sítí i rychlejší projektování liniových staveb a projektů – komunikací, inženýrských sítí, pasportizace městských zařízení atd. Za úspěch považuji i schválení nového územního plánu. Samozřejmě, že už pracujeme na jeho další aktualizaci.

Ke zlepšení klimatu ve městě významně přispívá i výsadba nové zeleně. Krásným příkladem je vysazení aleje na Nové ulici.

Děkuji místním, že pochopili záměr města vysadit před jejich domy tolik stromů. Mimochodem, při počítání počtu nově vysazených stromů v intravilánu Lanžhota jsme dospěli až k číslu 100!

K úzké a příkladné spolupráci občanů s městem přispěly i takové projekty, jako například akce Adoptuj si svou zahrádku na ulici

města v této problematice volí raději proaktivní přístup. Chceme tak předejít diktačnímu řešení „shora“ tím, že chceme vybrat variantu dobrou pro přírodu i pro Lanžhot. Město deklaruje svůj postoj k dané problematice, který spočívá v tom, že chceme chránit přírodu, ovšem prostřednictvím nějakého opravdu funkčního modelu. Chceme podporovat takový projekt, který bude dobře připraven, řádně odvodněn a v souladu s platnými předpisy.

Výsadba zahrádek na ulici Masarykova z projektu Adoptuj si svou zahrádku

Mezi aspekty ovlivňující volbu formy ochrany z pohledu samosprávy patří např. podíl města při správě chráněného území, zajištění potřeb a zájmů místních obyvatel, zajištění generování finančních zdrojů na údržbu a rozvoj území, kompatibilita s rozvojovou strategií města. Vzhledem k tomu všemu je třeba postupovat velmi uvážlivě.

Pokrok se udál i v oblasti zvýšení bezpečnosti ve městě. V uplynulém období ve spolupráci s dopravním inspektorátem PČR bylo v Lanžhotě instalováno několik nových opatření – instalace svislého i vodorovného dopravního značení, zón „30“, zpomalovacích retardérů, měřičů rychlosti apod. – za účelem zklidnění dopravy a zvýšení bezpečnosti. K záchraně lidských životů může přispět i automatický defibrilátor – AED, umístěný vedle vchodu do radnice. Ten je zapojený do systému

IZS a už několikrát byl podle mých informací „v akci“.

Velkým úspěchem bylo získání dvou dotací na pořízení nové hasičské cisterny i zásahového vozidla do naší zbrojnice. Výrazně se tím zvýšila akceschopnost zásahu při mimořádných událostech. Těší mne, že díky tomu máme základní vybavení na profesionální úrovni. Jsem přesvědčen, že naši hasiči i Lanžhot si to zaslouží. Těší mne, že Lanžhot má tak aktivní jednotku dobrovolných hasičů, na kterou jsem i z důvodu perfektní spolupráce s vedením města právem hrdý.

Mám radost, že se podařilo instalovat v Lanžhotě kompletní ozvučení ulic. Na pořízení nového digitálního bezdrátového rozhlasu jsme využili dotaci. Díky tomu jsme mnohem lépe připraveni na mimořádné události.

Sál restaurace Podlužan - studie

ARCHITEKTURA A DESIGN
BARBORA BARÁTHOVÁ

Další výzvou, kterou se zabýváme, je hledání možnosti instalace optické sítě pro poskytování datových služeb. Vzhledem k velikosti Lanžhota a stále probíhající digitalizaci mapových podkladů, to není jednoduchá záležitost, jak by se na první moment zdálo. Ve spolupráci s odbornými firmami připravujeme optimální řešení Lanžhotu na míru.

Jak vidno, udělalo se toho v tomto období docela dost. Dalších projektů, které bychom chtěli v Lanžhotě realizovat, je celá řada. Jsem rád, že se věci hýbou dopředu. Zejména ty složitější a komplikované. Mám na mysli například přípravu na modernizaci náměstí, stavbu informačního centra, rekonstrukci Podlužanu, přístavbu jídelny a učeben základní školy, práce na přípravě nových stavebních míst v lokalitě Pod Ploty.

V dnešní době je ovšem situace taková, že než dojde na samotnou realizaci, je potřeba čím dál více přípravy, která zabere hodně času. Při debatě s ostatními starosty se většinou shodujeme, že příprava trvá dva až tři roky, než se „kopne do země“. Nejinak je tomu například i v projektu modernizace náměstí v Lanžhotě, nebo třeba rozšíření kapacity i modernizace sálu a restaurace Podlužan. V obou projektech je toho již dost odpracováno, v současné době se doladuje projektová dokumentace a následovat bude povinné kolečko vyjádření všech dotčených orgánů, poté budeme čekat na získání všech potřebných povolení.

Samozřejmě, že život jde dál. A jak jsem psal v úvodu, čekají nás nové výzvy a spousta dalších věcí k řešení. Je toho poměrně dost, na čem se stále pracuje a co je potřeba ještě dokončit. Výzev, které chce-

me řešit, je samozřejmě víc. Jedny z těch aktuálních je třeba snižování energetické náročnosti městských zařízení a budov. Pracujeme na možnostech, které by umožňovaly větší energetickou samostatnost i s využitím obnovitelných zdrojů. I z toho důvodu jsme využili dotaci na pořízení úsporného veřejného osvětlení. A protože chceme dosáhnout ještě větších úspor, zadalo vedení města zpracovat místní energetickou koncepci města. Výsledkem bude soubor opatření na významné úspory v oblasti spotřeby energií. A nejen to. Chceme hledat i další možnosti v oblasti energetické samostatnosti, např. pořízení fotovoltaické elektrárny, využití bioplynové stanice apod.

Abychom rychleji reagovali na přání občanů, rozhodli jsme se zavést využití principů tzv. participativního rozpočtu. Jedná se o možnost přímého zapojení občanů do spolurozhodování o nových projektech. Je to jednoduché – radnice vymezí část peněz z ročního rozpočtu, obyvatelé pak podávají návrhy, co by se za tyto peníze mělo ve městě v následujícím roce vylepšit. Při tvorbě těchto návrhů se obyvatelé za asistence města setkávají na lokálních, či tematických veřejných diskusích. Na nich diskutují o tom, co chtějí ve své obci změnit a jak. Společné návrhy pak předkládají radnici k posouzení z hlediska realizovatelnosti. Vyvrcholením je hlasování o tom, které návrhy obyvatel má obec realizovat.

Jsem toho názoru, že každý by měl mít možnost ovlivnit, jak bude vypadat okolí jeho domova. Z toho důvodu jsme začali od začátku pořádat veřejná jednání s lidmi, kterých se daná problematika týká – stavby ulic, chodníků, dopravní znače-

ní apod. V minulosti již proběhlo několik takových debat proběhlo, ovšem z důvodů protiepidemických opatření jsme museli podobná jednání omezit, rádi bychom však chtěli, pokud to půjde, v debatách pokračovat.

Město Lanžhot se zapojilo do pomoci při překonávání následků tornáda, a to ať v loňském roce, tak i letos při pomoci některým našim občanům.

Mám radost, že se přes všechna nutná opatření podařilo v Lanžhotě během posledního období též uspořádat poměrně dost kulturních, společenských i sportovních akcí. Pokud nahlédnete do naší bohaté fotogalerie, můžete si je připomenout. Za všechny bych rád připomenul např. oblíbený Jarmarkt aneb z garáže do garáže, Rozhýbejme Lanžhot, Muzeum a tradice a další. K výčtu uskutečněných akcí bych ještě rád přidal oslavy připomínající neuvěřitelných 100 let lanžhotského fotbalu. Vždy mne těší, když je o podobné akce zájem, protože je to pro všechny organizátory povzbuzení, aby se připravily akce další.

Vážení občané, milí Lanžhotčané, práce ve funkci starosty je sice velmi náročná, ale svým způsobem krásná. V mnohém se podobá mé původní profesi učitele – je to práce s lidmi, a hlavně pro lidi. Stejně tak to vyžaduje rovněž potřebu se neustále vzdělávat a pracovat na sobě. Jsem svým založením člověk, který potřebuje k životu výzvy (i když jsem netušil, že jich bude díky okolnostem, které nás všechny potkaly, tolik!). Oproti učení je práce starosty rozdílná mj. v tom, že výsledky jsou více viditelné v podobě realizovaných projektů, staveb i akcí. Navíc je hned vidět, zda se postupuje správným směrem...

A čím více času tomu věnuji, tím více mne to baví a jsem připraven své služby nabídnout i do dalšího období. Navíc na spoustě projektů, zejména těch větších, je toho již hodně odpracováno, a rád bych tu práci dokončil. Nabízím poctivý přístup k práci i chuť vše dále zlepšovat.

V práci starosty musí člověk občas učinit rozhodnutí, která se na první pohled nemusí někomu líbit. Věřte, že při tomto někdy nelehkém rozhodování je u mne na prvním místě nejdůležitější snaha o veřejný zájem, objektivitu a správnost při respektování všech zákonů. Většina občanů mne zná a ví, že jsem ochoten naslouchat a mám snahu se domluvit a vše vysvětlit při zachování respektu ke každému.

Podstatné je to, že máme plány a vizi ještě dost a naplňuje mne pocit uspokojení a snad i jakési hrdosti, kdykoliv se podaří něco uskutečnit a dotáhnout do zdárného konce. Úspěch pak není zdaleka jen výsledkem práce jednoho starosty. Všechny věci vznikají po týmových poradách a s nejlepším zřetelem na budoucí výsledek. Je to samozřejmě hlavně týmová práce všech zainteresovaných – odborníků, projektantů, konzultantů, stavařů i technických pracovníků. Velmi si vážím všech, kdo jsou ochotní pracovat pro obec v různých oblastech – v komisích, ve spolicích, v zájmových sdruženích, ve sportu i v kultuře, zkrátka všude tam, kde z takové činnosti mají prospěch víceméně všichni. Koneckonců poděkování patří všem, kdo se snaží, aby se nám v Lanžhotě žilo lépe!

Krásné září, vydařené hody a uvážlivou volbu přeje

Váš starosta

Osobnost města Lanžhot na rok 2022

V rámci oslav 100 let výročí fotbalu v Lanžhotě, které se konalo v sobotu 25. června 2022 ocenilo vedení města Lanžhot Josefa Jablonického za celoživotní přínos městu a šíření jeho dobrého jména nejen v oblasti sportu.

Josef Jablonický se narodil 16. 12. 1948, pracoval přes dvacet let v Mikulčicích na bani. Od roku 2000 začal pracovat pro město Lanžhot, než v roce 2011 odešel do důchodu. Po aktivní fotbalové kari-

éře, kterou ukončil v roce 1976, trénoval žákovské kategorie. Od roku 1984 začal pracovat jako správce na hřišti Na Šlajsi, kde dodnes vypomáhá se všemi pracemi, ať už jde o sekání travnatých ploch nebo jakékoliv brigády a údržby. Pan Jablonický je velmi pracovitý, obětavý, spolehlivý a poctivý člověk, a právě takovým, zdánlivě obyčejným lidem, ocenění města Lanžhot patří.

Výpis z usnesení z 18. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot

konané dne 23. 6. 2022 v zasedací místnost MěÚ Lanžhot, I. patro,
Náměstí 177/2, Lanžhot od 19:00 hod.

- Z/18/22/1** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navržený program zasedání:
1. Zahájení
 2. Schválení programu
 3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatele
 4. Zpráva o činnosti
 5. Plnění rozpočtu k 31. 5. 2022
 6. Rozpočtové opatření č. 2
 7. Poskytnutí finančního daru obci Hrušky
 8. Schválení Závěrečného účtu města Lanžhot za rok 2021
 9. Schválení účetní závěrky města Lanžhot za rok 2021
 10. Nakládání s majetkem
 11. Diskuse
 12. Závěr
- Z/18/22/2** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje ověřovatele zápisu Mgr. Janu Malou a Ing. Dušana Petrlu a zapisovatelku paní Annu Moučkovou.
- Z/18/22/3** Zastupitelstvo města Lanžhot bere na vědomí plnění rozpočtu k 31. 5. 2022.
- Z/18/22/4** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje rozpočtové opatření č. 2/2022.
- Z/18/22/5** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje poskytnutí peněžitého daru obci Hrušky, IČO 372102, se sídlem Hrušky 166, 683 52 Hrušky, zastoupené Bc. Janou Filipovičovou, starostkou obce, ve výši 37.500 Kč (slovně: třicet sedm tisíc pět set korun českých) na nákup sportovního vybavení pro Základní školu v Hruškách.
- Z/18/22/6** **Zastupitelstvo města Lanžhot**
- a) vyslovuje souhlas s celoročním hospodařením města Lanžhot za rok 2021 a to bez výhrad;
 - b) schvaluje Závěrečný účet města Lanžhot za rok 2021 včetně zprávy nezávislého auditora o výsledku přezkoumání hospodaření města za rok 2021.
- Z/18/22/7** **Zastupitelstvo města Lanžhot**
- a) schvaluje účetní závěrku města Lanžhot za rok 2021;
 - b) rozhodlo poměrem hlasů 19 : 0, že schvalovaná účetní závěrka poskytuje v rozsahu skutečností posuzovaných podle § 4 vyhlášky

č. 220/2013 Sb., o požadavcích na schvalování účetních závěrek některých vybraných účetních jednotek, věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví, finanční situace města Lanžhot a účetní závěrky k rozvahovému dni 31. 12. 2021.

Z/18/22/8a Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi podílů ve výši id. 1/2 pozemků parc. č. PK 2325 o celkové výměře 10 m², parc. č. PK 2327 o celkové výměře 297 m², parc. č. PK 2331 o celkové výměře 20 m², parc. č. 2906/6 o celkové výměře 1350 m² a parc. č. 2906/17 o celkové výměře 74 m², zapsaných na LV č. 1258 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka ***, nar. ***, trvale bytem ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 43.775 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/18/22/8b Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi podílů ve výši id. 1/4 pozemku - parc. č. KN 2906/5 o celkové výměře 220 m², zapsaného na LV č. 52 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka ***, nar. ***, trvale bytem ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 2.750 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/18/22/8c Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi podílů ve výši id. 1/4 pozemku - parc. č. KN 2906/5 o celkové výměře 220 m², zapsaného na LV č. 52 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka ***, nar. ***, trvale bytem ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 2.750 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/18/22/8d Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi podílů ve výši id. 1/2 pozemku - parc. č. PK 1684

o celkové výměře 3762 m², zapsaného na LV č. 150 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka ***, nar. ***, trvale bytem ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 56.430 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Společenská kronika

Martina Srholcová,
matrikářka

Narozené děti

Petr Košťál
Ariana Richterová
Aneta Šenková
Karel Schrom
Eliáš Juraj Hřiba
Maxmilián Knap
Alex Julien McPhee
Julie Svačinová
Jiří Kepák
Ester Kepáková
Eliška Martanová

Úmrtí

Ladislav Ševčík	73 let
Stanislav Sobotka	52 let
Miloš Ondráček	64 let
Jan Ciprys	95 let
Julius Bakaljar	76 let
Anna Němečková	86 let
Josef Tuček	64 let
Marie Janotová	95 let
Antonín Lutz	78 let

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje.

Za pochopení děkuji.

Kulturní akce

14. 9.	Hody ve školce
16. 9.	Předhodové zpívání
17. 9.	Hodovní diskotéka
17. 9. - 20. 9.	Hody
24. 9. - 25. 9.	Hodky
7. 10.	Podzimní slavnosti
x	Bantuden
5. 11.	Přehlídka dětských souborů regionu Podluží
x	Divadlo
12. 11.	Dívčí vínek
26. 11.	Kateřinská zábava
26. 11.	Vánoční jarmark
x	Slavnost světel
x	Vánoční koncert
27. 12.	Žehnání vína
26. 12.	Štěpánská zábava
26. 12.	Svatoštěpánské žehnání koní
x	Zakončení roku

Malé ohlédnutí za činností kulturní komise

Jitka Petrlová

S blížícím se termínem komunálních voleb se blíží i konec společné spolupráce členů současné kulturní komise. Čtyřleté volební období nám v říjnu skončí, ale při rekapitulaci jsme si uvědomili, že někteří z nás tuto bohuľibou činnost vykonávají již tři volební období. Kulturní komise je poradní orgán obce, který zodpovídá za organizování a bezproblémový průběh kulturních akcí. Má svého předsedu a dalších devět členů. Ve volebním období dochází většinou k částečné výměně členů.

To proto, aby při přechodu mezi jednotlivými obdobími došlo k plynulému pokračování již rozjednaných akcí. Tak již teď máme rozjednané a domluvené programy, které pak budou řešit noví členové kulturní komise.

A přestože si určitě většina občanů myslí, že kulturní komise nevyvíjí žádnou činnost, tak členové kulturní komise si myslí pravý opak. A právem.

Dovolte nám tedy malou rekapitulaci naší činnosti. Protože, i když se to nezdá,

tak nějaká ta kultura se i v Lanžhotě objeví.

Kterými akcemi začít? Jak si vybrat mezi těmi programy, o které jsme se starali? Tak třeba začneme těmi akcemi, které oslovili nejvíce diváků. Akce, při kterých jsme opravdu zaznamenali velký zájem o návštěvu, lidé si volali dopředu o lístky, přijížděli i diváci z okolí. Tyto akce jsou i nejnáročnější na přípravu. Už měsíce dopředu ladíme podrobnosti, několik dní před začátkem přestáváme spát a dostáváme žaludeční nervózu. Jakmile však akce skončí a diváci odcházejí nadšení, tak se ta radost přenesse na nás a my organizátoři zažíváme určitou euforii.

Naše první vzpomínka bude patřit akci, kterou jsme pořádali společně s Českým rozhlasem Brno. Pořad Slaviček z Podluží se konal ke 100. výročí narození Boženy Šebetovské v březnu 2019 v Podlužanu. O tuto akci se strhl opravdu velký zájem. Lidé volali ze všech koutů Moravy, díky propagaci Českého rozhlasu bychom naplnili asi pět našich Podlužanů.

Vánoční koncert orchestru Václava Hybše. Koncert se opět konal v sále re-

staurace Podlužan. Jestli členové orchestru byli překvapeni velikostí sálu a hlavně šatny, tak to na sobě nedali znát. Zpěvačka, která s orchestrem vystupovala, byla naše muzikálová a operetní diva Pavla Břínková. Paní Břínková je držitelkou dvou Cen Thálie, svou stálou šatnu má v divadle Karlín, leč u nás v Lanžhotě musela vzít za vděk improvizovanou šatnou v knihovně a zrcadélkem velkým 30x30 centimetrů. Profesionálka každým coulem, děkovala za vše, za vodu i za tuto šatnu. Samotný koncert byl zážitkem pro diváky. Orchester to rozparádil tak, že jsme se báli, zda to nosné stěny Podlužanu zvládnou. Dopadlo to výborně a na konci koncertu pak členové orchestru přiznali, že i když vystupovali v plném sálu Mahenova divadla, tak na konci programu se jim nedostalo takového poděkování a aplausu jako u nás v Lanžhotě. A že byli opravdu spokojeni, to jim můžeme věřit, protože příští rok přijedou se svým adventním koncertem možná zase. Teď však již bez pana Václava Hybše. Ten si užívá zasloužilého důchodu.

Další akcí, i když zda úplně zdařilou si neodvážíme říct, vzpomeneme návštěvu

divadla Palace s jejich hvězdami (Vetřý, Dulava, Jeřková, Hu-deček) a hrou Velká zebra. Při organizaci tohoto divadla byly nervy opravdu na pochodu. Protože město nevlastní vhodné jeviště na tuto hru, rozhodli jsme se, že se postaví letní scéna a jeviště bude přímo na fotbalovém hřišti Na Šlajsi. Den byl jako vymalovaný, jeviště se montovalo od samotného rána, zvukaři přijeli na poledne a herci z Prahy přijeli kolem páté hodiny. To už se pomalu do areálu dostavovali i první diváci. Před samotným začátkem však přišel velký víchř, bouřka a déšť. Nevě-

dělo se, zda se vůbec představení odehraje. Produkce divadla nechtěla ohrozit ani herce ani kulisy a požadovala zrušení představení. Naštěstí sami herci svolili k vystoupení a za hraničních podmínek, kdy dobrovolníci drželi kulisy, a nakonec i samotné pódium, se hra odehrála. Víme, že ne všichni diváci měli komfortní zážitky, bohužel, počasí neovlivníme a Lanžhot zatím nemá takové zázemí, kde by mohl pořádat větší představení a pro diváka zajímavější inscenace. Od té doby se bojíme riskovat vysoké náklady na pořízení letní scény a zatím jsme na toto představení nenavázali.

Kdy se ještě vyprodal sál Podlužanu? Při Prvorepublikovém plesu! Takový zájem nás opravdu mile překvapil. Doufáme, že my jsme zase překvapili návštěvníky krásnou plesovou výzdobou sálu. Večerní atmosféra byla úžasná. Spokojeni jsme byli my, návštěvníci i kapela. V organizování podobných večerů jsme chtěli pokračovat, ale přibrzdila nás covidová doba a její opatření.

Další jména, která zaplnila Podlužan: herec Miroslav Donutil, farář Zbigniew Czendlik.

Některé akce jsou pro nás spíše srdeční. Nemohou se počítat na zaplněný sál

a množství návštěvníků. U těchto akcí víme, že se povedl nápad. Realizace i přízeň návštěvníků je veliká.

Muzeum a tradice. Každoroční den v muzeu, který spojuje lidové tradice s moderním pojetím, doprovodným kulturním programem a výstavou. Již v Lanžhotě zabydlený Jarmarktour a putování za zhotoviteli místních pochutin a tradičních výrobků. Májový Den matek, červnový Den dětí, květnové Zpívání ženských sborů, zářijové Předhodovní zpívání, koncerty místních rodáků, vystoupení ochotnických divadel, ples města, letní kina, besedy u cimbálu...

Snažíme se, aby každý měsíc kulturní komise v obci zorganizovala program. Tento cíl se nám daří udržet. Zároveň však musíme poděkovat dalším aktivním spol-

kům, jednotlivcům, či přímo provozovatelům restaurací, že i oni sami se zapojují do společenského života v obci a nabízejí našim občanům další možnosti kulturních akcí. Díky těmhle úspěšným spolupracím má naše obec fungující, bohatou a atraktivní nabídku kulturních služeb.

Na druhou stranu však víme, že je stále co zlepšovat, na čem pracovat. Je důležité nabídnout občanům zase nové programy, vylepšit ty stávající a třeba trochu povýšit naše ambice.

Pevně doufáme, že o práci v kulturní komisi bude velký zájem. Že noví členové budou mít neotřelé nápady, chuť pracovat a neutuchající elán!

Na závěr nám dovoluje poděkovat všem návštěvníkům za přízeň a za slova chvály a podpory. Děkuje!

Show Miroslava Donutila

Obnovení ornamentu v kostele

Marie Švirgová

Když nastoupil v Lanžhotě otec Valerián 20. 5. 1968 jako farář, řekl: „Mám rád prosvětlený kostel, příští rok jako první se bude líčit vše na bílo.“ Kostel byl hodně pomalován červenýma vzorama, jako jsou v katedrálách. Například na oblouku před oltářem začaly odspodu široké váze, ze kterých vedly různé haluzky a zavrťance až nahoru po kulatý obraz pana Ježíše, který byl zachován. Místo toho tam nechal napsat na žlutý podklad KRISTUS VÍZĚZÍ, KRISTUS KRALUJE, KRISTUS VLÁDNE. Žlutá barva pokračovala až dolů. Za krátkou dobu požádal Annu Švirgovou, za svobodna Zonygovou, aby tam něco namalovala, že je to moc prázdné. Anna se svou sestřenicí Trčkovou, rozenou Zonygovou, vymyslely kalichy, a stále to nebylo ono. Pak jich napadlo kalich navrchu spojit a otočit a bylo z toho srdce, a tak to tam vymalovaly a pan farář byl nadšený.

Tehdy bylo v Lanžhotě asi 20 maléřek, určité jim některé pomáhaly. Tehdy se namalovaná forma na pergameni (papír) propíchla špendlíkem místo vedle místa, pak se přilepil papír na zeď a tmavošedou práškovou barvou a štětcem se vzor vtíral do dírek na zeď. Barvy se používaly taky práškové, rozdělané kapkou mléka a žloutkem.

Než odešel z Lanžhota farář Stejskal, tak asi v roce 1998 se znovu líčil kostel a farář dostal rozkaz z biskupství ornament zalíčit, že to do kostela nepatří. Ornament tam byl 30 let. Tenkrát byla již Anna Švirgová nemocná a řekla mi, že jí to zlomilo srdce. Když ji manžel dovezl na vozíku do koste-

la, tak celou mši proplakala. Tehdy jsem jí řekla, že až přijde do Lanžhota další kněz, tak slibuji, že to znovu vymaluji. Pak přišel 1. 8. 2003 farář Pavel Holešinský. Na podzim 2004 jsem namalovala žudro na faře a na jaře se mělo začít v kostele. Břeclavský děkan Ondráček řekl, že to biskupství nedovolí. Knězi noví docházeli a odcházeli,

a já se pokoušela marně. Až pátému knězi za 22 let čekání se to podařilo. Velké díky patří našemu panu faráři Robertu Prodělalovi. Já už bohužel malovat nemůžu, ale su ráda, že jsem to naučila mladá děvčata, která se toho ujala místo mě a zase ony to naučí někdy další mladé, aby to dědictví otců zůstalo.

Jsem ráda, že jsem si vzor z roku 2000 obkreslila od Anny Švirgové a teď se mohl použít.

Děvčata malářečky začaly zatím čtyři Mirka Ferstlová, Silvie Hrubá Markovičová, Dagmar Jurošková a Božka Rabušicová.

Na výmalbu se složili dobrovolní dárci. Tímto jim patří VELKÉ DÍKY.

Kouzla živlů

Martina Kužmová

Kouzla živlů 2022 byl název letošního příměstského tábora, který jsme pro děti připravili v Lanžhotě v termínu od 11.–15. 7. Jak už název napovídá, téma letošního tábora byly 4 živly: země, vzduch, voda, oheň a poslední den jsme doplnili tématem stromy. Děti se s těmito živly seznámily pomocí různých her, soutěží, úkolů, tvoření, hudby, stezkami s úkoly či pokusy. „Nová země“ byl název celotáborového úkolu, který děti celý týden tvořily ve skupinkách. Jejich úkolem bylo vytvořit si svou vlastní zemi z přírodnin, které měly kolem sebe. Každá země měla

svůj název, úřední jazyk, vlajku, znak, státní strom a vlastní hymnu. Program tábora jsme si zpestřili návštěvou rodičů. Děti si pro ně přichystaly tři hry, které jsme si společně zahráli. Chybět nemohl samozřejmě táborák se zpěvem a kytarou. Děkujeme všem zúčastněným za skvělou atmosféru a také těm, kteří nám pomáhali s přípravou tábora. A příští rok zase na shledanou.

Léto v Koutě aneb Kdo si hraje, nezlobí

Martina Kužmová

To byl název tří akcí, které jsme na toto léto připravili pro děti a jejich rodiče u rybníka Kout. Během příjemných teplých podvečerů si měly děti možnost zahrát několik her, které hrávali jejich rodiče a prarodiče jako malé děti. Hráli jsme hry jako jsou záchranka, hutututu, míčová školka, Amerika, švihadlová abeceda, různé přebírané, piškvorky, dráčky, guma,

dupaná, badminton, nebe-pekle-ráj a spoustu dalších. Svou tvořivost mohly děti vyjádřit při vyrábění lapačů snů, mýdlových kuliček, navlékání korálků, skládání papírových lodiček, malování na kamínky a spoustě dalších aktivit. Atmosféru příjemných podvečerů jsme si zpříjemňovali zpěvem a hrou na kytaru. Děti si měly možnost vyzkoušet různé perkusové nástroje jako jsou ozvučná

dřívka, bubínky, různá chrastítka, tamburíny či cajon.

A jaká byla hlavní myšlenka těchto akcí? Připomenout maminkám, tatín-

kům, babičkám, dědečkům tyto krásné hry, které se dříve dědily z generace na generaci a je velká škoda, že dnešní děti už tyto hry téměř neznají. Hry u dětí rozvíjí nejen motoriku, koordinaci, spolupráci, paměť, myšlení, možnost prosadit sebe, ale i respektovat jiné. Poznat chuť vítězství, ale i prohry. Hra přináší především radost, pohodu a uvolnění. Rodiče, zkuste naučit své děti hry, kte-

ré jste jako děti měli rádi a hrajte si se svými dětmi co nejvíce, jednou se vám tyto krásné společné chvíle vrátí.

foto Martina Kužmová

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Kdo je to věřící

P. Robert Prodělal, farář

Tak trochu provokativně kardinál Tomáš Špidlík říkával: Někdy je lepší být nevěřícím, než takzvaně věřit v Boha, ale nemít k němu žádný osobní vztah. Neboť stává se, že ateista se přidržuje své laické morálky, zatímco ten, který věří v Boha, ale vzdáleného a neosobního, je schopen si odkazem na něj zdůvodnit jakoukoliv špatnost. Z toho pak vyvodil: křesťan nevěří v Boha, křesťan věří v Boha Otce. To vyžaduje osobní vztah lásky, která zavazuje. Osobní láskyplný vztah mezi člověkem a Bohem je pak jediným skutečným smyslem náboženství.

Velikonoce jsou závažnou událostí, kterou nám Ježíš Kristus vybojoval účast na svém důvěrném vztahu s Bohem Otcem, aby se stal i Otcem naším a my jeho dětmi. Stálo ho to život. My mu za to stáli. Znamená-li slovo „náboženství“ pěstování kultu, bohoslužby, vůbec veškeré lidské snahy překlenout propast mezi člověkem a Bohem, pak křesťanství, v tomto smyslu „náboženstvím“ přestává být. Prerůstá jej. Ježíš byl popraven za branami svatého města Jeruzaléma jako „bezbožný“, to není náhoda. Tím, že označil své lidské tělo za nový chrám, zpochybnil chrámový kult. O to právě šlo. V okamžiku jeho skonu se roztrhla chrámová opona. Bůh sám propast mezi Bohem a člověkem jednou provždy překlenul tím, že se v Ježíši Kristu s člověkem spojil, ztotožnil, člově-

kem se stal – a přitom nepřestal být Bohem. Přijal od člověka lidství a dal mu účast na svém božství. Stal se pro nás Bohem z masa a kostí, lidským Bohem, aby se lidstvo stalo Božím lidem.

Jak čteme, apoštolové do této pravdy pronikají pomalu. My na tom nejsme lépe. Stejně jako každý mezilidský vztah vyžaduje čas a prostor, aby mohl růst a prohlubovat se, tak je to i s vírou. Nestačí si přečíst katechismus a naučit se poučky a říci: Jsem věřící. To by bylo hodně falešné. Člověk musí být vnímavý, dát prostor a zažít Boží přítomnost ve svém životě. Tak se rodí osobní vztah mezi mnou a Bohem, ne něco naučeného, ale prožitého. Jeden duchovní autor píše, že počátek opravdové víry je ve chvíli, kdy si uvědomím, že to, co považuji ve svém životě za naprosto samozřejmé, není až tak samozřejmé. I víra není nic samozřejmého. Učí nás tak, co to znamená vztah – k sobě samému a k lidem okolo nás. Že naše vztahy také nejsou nic samozřejmého a automatického, že i ony musí postupně růst, dozrávat a prohlubovat se. Záleží jen na nás, kolik jsme jim ochotni věnovat času a vytvořit prostoru. Jen na nás a na nikom jiném.

Síla přírody a naděje

Svatopluk Štěpánek

V minulém lanžhotském zpravodaji vyšel můj článek s názvem „Konec památných jerlínů“.

Jednalo se o informaci o zlovolném otrávení dvou památných stoletých cizokrajných stromů. Článek končil tím, že kmeny byly ořezány jen částečně s jiskrou naděje, že by se stromy probudily ještě k životu. S pocitem radosti mohu sdělit, že příroda ukázala svou sílu a oba kmeny se opět zazelenaly. I když je malá naděje, že by kmeny dosáhly dřívější mohutnosti, je to příběh s dobrým koncem a těch není nikdy dost.

A taky potvrzuje přísloví, že „Naděje umírá jako poslední“.

foto Svatoopluk Štěpánek

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Noc v mateřské škole

Petra Steinerová

V pátek navečer to ve školce žilo – nešlo však o velkolepou párty, ale o netradiční zážitek čerstvě pasovaných odvážlivců z řad předškoláků.

Navečer se děti sešly na zahradě školky, kde pro ně byly přichystány úkoly (opět) v námořnickém stylu – děti si zkusily projít překážkovou dráhu zdatného námořní-

ka, počítaly peníze z pirátského měšce, vyráběly plachty lodi, vytvořily si společnou vlajku a další zajímavé činnosti, které musí zvládnout správný námořník. K večeri si námořníci opekli špekáčky, rozvlnili svá těla při známých písničkách a po pečlivém vyčištění si zoubků se vydali na stezku odvahy.

Před spaním je čekala pohádka o setkání s piráty, při které většina námořníků odplula do říše snů.

Ráno se děti posilily křupavou snídaní a netrpělivě očekávaly příjezd rodičů, aby jim mohly vyprávět nezapomenutelné zážitky posledních dní jejich milované školky.

foto Petra Steinerová

Vyplouváme do školy

Petra Steinerová

„Uteklo to jako voda těch pár let...“, tak zpívali čerstvě pasovaní předškoláci ve čtvrtek 23. 6. 2022 v hospodě U Bartošů. Celou akci provázeli kapitánka Lenka a Jan, kteří dětem rozproudili tělo v rytmu svižných písní a připravili si pro ně několik „námořnických“ her. Velké díky patří rodičům i učitelkám, které se také tematicky oblekli a naladili se tak na tu správnou předprázdninovou atmosféru.

Teď už jen zbývá budoucím školáčkům popřát šťastnou plavbu.

Indiánský den dětí

Alena Osičková

V úterý 31. 5. jsme s dětmi v MŠ oslavili dětský den na téma indiáni. Na zahradě školky bylo od rána pro děti připraveno několik různých stanovišť, na kterých si mohli malí indiáni vyzkoušet svou zručnost, odvahu, ale i tvořivost.

Během dopoledne si děti zkusily navlékat korálky, vytvořit pravé indiánské čelenky, nechaly se tematicky pomalovat, jezdily na divokém koni, vyzkoušely si vylovit ryby, stopovaly divokou zvěř, střílely z luk a zdolávaly náročnou stezku. Potom jako praví indiáni nazdobily svůj totem a svůj den zakončily indiánským tancem a zpěvem.

Počasí nám přálo a děti i učitelé si dětský den užili. Také děkujeme rodičům za

foto archiv MŠ

krásné kostýmy dětí, které atmosféru akce podtrhly.

Školkový výlet do světa vůní

Zuzana Lukešová

Začátkem června uspořádaly paní učitelky pro děti z MŠ Lanžhot výlet do sluncem prozářeného Sonnentoru v Čejkovicích. Zde byla pro ně připravena neobyčejná zážitková exkurze. Den začal dobrodružnou cestou autobusem s širokými dětskými úsměvy a velkým očekáváním. Po příjezdu do Čejkovic na nás dýchlá úžasná atmosféra spojená s přírodou. Byli jsme uvedeni do malebných prostor bylinkového ráje. Děti se prostřednictvím pohádkového příběhu seznámily s tajemstvím výroby čajového sáčku, pěstováním, zpracováním bylinek a bio koření. Součástí lahodné svačinky byla pak samotná ochutnávka čajů.

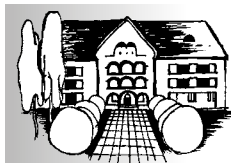
Poté následovala zajímavá výprava do výroby s množstvím rozličných strojů.

Děti zhlédly sklad výrobků, kde si mohly přivonět, naučit se rozeznat různé vůně a zbystrit své smysly. Aby si výrobu vyzkoušely na „vlastní kůži“, dostaly jedinečnou příležitost vytvořit si vlastní poznávací sadu čajů. Na závěr exkurze si děti pochutnaly na sladkém překvapení v podobě velké zmrzliny. Na všech zúčastněných byla vidět obrovská radost a nadšení z načerpaných zážitků. A onu RADOST, která je také ústředním slovem firmy Sonnentor, jsme si pak společně odváželi domů, aby mohla dál růst a šířit se světem. PROTOŽE MÍT RADOST, ZNAMENÁ ROZDÁVAT RADOST!

foto archiv MŠ

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička MzŠ Lanžhot

f Klubko News

Ohlédnutí za posledními školními dny

Eva Klvaňová

Školní výlety a exkurze

Červen bývá ve škole nejhektičtějším měsícem. Jednak s blížícím se vysvědčením přibývá zkoušení, testování a psaní závěrečných písemek, ale zároveň žáci vyjíždí se svými třídními učiteli za poznáním na školní výlety. Těší nás, že po dvouleté nucené přestávce způsobené mimořádnými opatřeními se mohly školní výlety a exkurze uskutečnit.

Žáci z 1. stupně odjeli na jednodenní výlety. Prvníáci a druháci byli v Mikulově, každý ročník měl svůj program – zámek a zámecká zahrada, obří sud na víno, jeskyně Na Turoldu, Koží hrádek. Třetíáci, čtvrtáci a speciální třída navštívili Moravský kras, kde se svezli silničním vlákem od Skalního mlýna k Punkevním jeskyním.

Už ve květnu byli pátáci v archeoparku v Pavlově, který je na místě archeologického naleziště gravettienské kultury z období mladého paleolitu. Na dvoudenní výlet pak odjeli do Strážnice, tady navštívili skanzen, prošli okolí, sjeli na loďkách Bařtův kanál. Šestáci viděli ZOO v Lešné a prohlédli si lázeňské město Luhačovice. 7.A byla v Lošově, kde navštívila fort Radíkov, vyrazila na prohlídku ZOO

v Olomouci a na zpáteční cestě byla v olomoucké Pevnosti poznání. Žáci 7.B zhlédli naučný program Smrtící setkání, který se zaměřuje na poznání jedovatých živočichů nejen ve světě, ale také v České republice, a prošli si ZOO v Hodoníně, pak vyrazili do Kroměříže, tam byla jejich cílem Květná zahrada, protiatomový kryt, rodné domy Karla Kryla a Maxe Švabinského, zrcadlové bludiště, podzámecká zahrada. Osmáci strávili tři dny v Rožnově pod Radhoštěm, kde navštívili skanzen, vyrazili na túru (stezka Valaška – Pustevny – Radegast – Radhošť – kaple sv. Cyrila a Metoděje). A devátáci na Baldovci vyzkoušeli adrenalinové a outdoorové aktivity.

Samostatně odjelo na výlet 40 výherců a nejlepších sběračů klubkobodů, ti byli v brněnské zoologické zahradě.

Sport

V červnu se na školním hřišti také hodně sportovalo. V Den dětí se uskutečnila tradiční sportovní olympiáda pro předškoláky, kterou připravují pro budoucí školáky nejstarší devátáci.

V následujících dvou dnech se konaly Atletické přebory Podluží, na které jsme

se po dvouleté odmlce těšili. Putovní pohár přivezli z Moravské Nové Vsi, kde bez újmy vydržel i tornádo. Nejprve se na start připravili žáci 1. stupně. Z pozvaných škol přijeli sportovci z Tvrdonic, Moravské Nové Vsi, Moravského Žižkova, Mikulčic, Lužic, Týnce, kteří změřili síly v běhu na 50 m, 60 m, vytrvalostním běhu, hodu kriketovým míčkem, skoku dalekém. Po prvním dni vedli tabulku domácí závodníci, 2. místo patřilo M. N. Vsi, 3. místo Tvrdonicím, 4. místo Lužicím, 5. místo Mikulčicím, 6. místo M. Žižkovu a 7. místo Týnci.

Na mladší žáky navázali starší spolužáci z 6. až 9. tříd, ti běhali 60 m, vytrvalostní běh, házeli kriketovým míčkem a vrhali kouli, skákali do dálky. Body za jejich výsledky se přičetly k těm, které už získali malí atleti v předešlém dni. A jaké byly závěrečné výsledky? Naši žáci slavili vítězství, 2. místo patří Tvrdonicím, 3. místo M. N. Vsi, 4. místo Mikulčicím, 5. místo Lužicím a 6. místo M. Žižkovu. Počasí nám přálo po oba dny, nedošlo k žádnému vážnému zranění, všichni žáci i my, kantoři, jsme si závody užili. A těšíme se na další, teď už 16. ročník.

Družstvo starších děvčat se zúčastnilo valtického turnaje dívek v košíkové. Turnaje se zúčastnila jen tři dívčí družstva. Naše děvčata vyhrála, druhé byly domácí Valtice, třetí Drnholec. Hodnocení M. Štěpaňuka, organizátora turnaje: Celý turnaj se vydařil. Hrál se v přátelské sportovní atmosféře. Pro naše i drnholecké dívky předvedly ty lanžhotské úroveň, ke které se dá důsledným tréninkem dopracovat. Mimo tento turnaj si každé družstvo zahrálo utkání proti kolektivu chlapců vyhradně 6. ročníku ZŠ Valtice.

Preventivní programy

Ani letos jsme nevynechali projektový den uspořádaný ke Dni Země. Organizace, aktivity a úkoly jsou zcela v rukou vyučujících, ale letos jsme se staršími žáky vyjeli na kolech do lužního lesa, kde nám velmi zajímavou a poutavou přednášku připravila Anežka Bartošová, pracovnice ekosystémové stanice Ústavu výzkumu globální změny AV ČR. Přednášku spojila s prohlídkou měřících přístrojů sloužících k podrobnému měření toků energie a skleníkových plynů v ekosystému lužní les. Žáci se učili vnímat potřebu ochrany životního prostředí a péči o ekosystémy v zeměpisných pásmech.

V rámci dvouletého projektu Učíme se společně jsme uspořádali pro žáky 2., 4., 6. tříd besedu s dlouholetou včelařkou Marií Hamadovou. Žáky zaujala svým vyprávěním o včelách, životě včel v úlu a včelaření.

Poprvé jsme vzali žáky 9. ročníku k soudu. Pro žáky i učitele je často právo značně abstraktní a právní instituce vnímají jako něco z jiného světa, než je ten, ve kterém žijí. V jednací síni Okresního soudu

v Břeclavi nás přijal soudce, seznámil nás s případy, o kterých bude rozhodovat. Byli jsme přítomni dvou jednání – soudce rozhodoval o předčasném propuštění z výkonu trestu. V prvním případě soud vyhověl, v tom druhém byla žádost zamítnuta. Pro žáky to byla nepochybně významná zkušenost, která jim právo i jeho představitele přiblížila.

Až v úplném závěru června se nám podařilo uskutečnit preventivní program

pro všechny žáky školy, který připravili hasiči z místního hasičského sboru. Na úvod škola zvládla po vyhlášení poplachu cvičnou evakuaci, kdy se třídy sešly v parku před budovou školy, kde je seřadiště. Poté žáci odešli na hřiště, tam se seznámili s výstrojí a výzbrojí hasičů, připomněli si, jak postupovat a jak se zachovat při mimořádných událostech, zopakovali si základní znalosti a dovednosti k eliminaci rizikového chování.

Rozloučení s deváťáky

Pavla Horňáková

Přiblížil se konec školního roku a s ním i neodvratitelný odchod deváťáků. Slavnostní ukončení školní docházky proběhlo ve středu 29. června 2022 v hospodě U Bartošů. Děvčata se proměnila v půvabné slečny, chlapci v mladé muže. Tento krásný letní večer měl být zároveň jakousi náplastí za neuskutečnění únorový ples, na

který si deváťáci připravili polonézu. Pilně si ji cvičili pod dohledem paní Silvy Hrubé Markovičové. Nejenom polonéza, ale také tombola na večírku nechyběla. Byla opravdu bohatá. Darem přispělo město Lanžhot a dále se na ní podíleli snad všichni rodiče a ctitelé deváťáků. Program večera zahrnoval samozřejmě předání posledního

vysvědčení a představení studijního oboru a střední školy, na které budou žáci pokračovat ve svém dalším studiu. Nostalgickou atmosféru navodila foto prezentace připravená Radkem Darmovzalem. Zavzpomínali jsme na celou školní docházku díky nalezeným fotografiím. Při proslovu, kdy žáci poděkovali a rozloučili se, jsme my

učitelé a především jejich třídní zamáčkli slzu.

Další děti odrostly, přirostly nám k srdci a odcházejí. Do dalšího života jim všichni z Masarykovy ZŠ Lanžhot přejeme jen to nejlepší. Aby se jim dařilo v životě i ve studiu a ať se jim splní všechna očekávání.

Religiozita

(zbožnost, nábožnost, síla víry)

Z kroniky Josefa Fojtíka vybral a přepsal Josef Jožulka Uher

Hned na samém začátku jeho náročného díla se skromným názvem KRONIKA seznamuje se čtenář s kapitolou pojmenovanou srozumitelným slovem NÁBOŽENSTVÍ. Ve vztahu k lidu Lanžhota tehdejších let. Před rokem 1900 a pár desetiletí po něm. Stojí v ní:

Občané byli římsktí katolíci. Ale bylo zde pár židovských rodin. Vlastnili všechny obchody s koloniálním zbožím, čtyři hospody, jedno řeznictví a jednu pekárnu. Měli pronajatý domek, kde měli modlitebnu. (Moje poznámka: Podle vyprávění maminky se jednalo o menší sedlácké stavení v Dolní ulici, ve kterém žil hospodář Václav Uher, řečený Vašíček.) Naši lidé se

jim za jejich víru posmívali a měli je za méněcenné. Říkali jim smradlaví židi. Oni na to nedbali a svoji víru si drželi. Sobotu světili a v neděli

prodávali. Ale jen v mezích zákona. Náboženství katolíků ctili. Křesťanům jejich zvyky a kroje chválili. Sami chodili v kroji městském. Děti chodily do české školy, ale měly učitele němčiny. Doma mluvili jen německy. Po vyjití z obecné školy je dali rodiče na obchodní školu. Naši občané

svoje děti poslali na pole, do továrny pracovat a někteří je dali do učení.

NAŠI PŘEDKOVÉ SE RÁDI MODLILI

Ráno při vstání z lože poklekli všichni na zem a modlili se Otčenáš, Věřím v Boha, Desatero, Anděle Boží a Zdravas Královno. Když zvonilo poledne nebo večer klekání, všichni doma poklekli a společně se modlili Anděl páně. Byli-li na poli nebo u vody, poklekli též. A i když šli po ulici a neměli pilno. Před každým jídlem se spolu modlili Otčenáš. Přitom stáli a dodali: „Pane Bože všeho tvorů, požehnej nám těchto darů, které budeme skrze Tvé štědré ruce požívati, a skrze Ježíše Krista pána našeho, amen.“ V postě, v advent se večer společně modlili Růžence. Přitom počítali zrnka růžence, který měli v hrsti, aby se nezmylili. Vedl-li se dobytek ze stáje k vozu, dělal se před ním bičistěm kříž. I u vrat, než se vyjelo ze dvora, a přitom nahlas říkali: „Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.“ Než se práce započala, říkali: „S pomocí Boží.“ Nebo: „Pane Ježíši Kriste, buď nám nápomocen.“

Šel-li někdo mimo pracujících, zvolal: „Pomáhej Pánbu!“ A oni odpovíděli: „Dajšto Pánbu.“ Před kostelem, kapličkou, křížem nebo obrazem se pokřizovali. Mužští smekali klobouky a ženy, kde mohly, kříž políbily. I sloup, na kterém byl obraz. Při setkání kněze, tomuto se líbla ruka, kterou on ochotně nastavil. Když bylo občanů víc, kněz nastrčil k líbání ruce obě, a přitom se na občany blaženě usmíval.

Potkal-li občan občana, dal mladší nebo chudobnější tomu druhému pozdrav: „Pochválen buď pan Ježíš Kristus!“ Druhý odpovéděl: „Na věky, amen!“ Když se přišlo do stavení, řekl příchozí: „Pochválen buď pan Ježíš Kristus.“ Odpovědělo se mu: „Na

věky, amen, vítajte k nám!“ Řekl-li odchozí dobré ráno nebo dobré odpoledne, dostal odpověď: „Tak si ho sněz, když je dobré!“ A více se s ním nemluvalo.

Neděle a svátky se světily. Nekonal se žádné práce venku. Doma jen ty nejnужnější: vaření a krmení dobytka. Všichni šli do kostela. Staří a hospodyně na ranní mši. Ostatní na hrubú. Odpoledne šli všichni na požehnání.

Při mši se vybíralo kostelníkem NA SVĚTLO. Kostelníkem se mohl stát jen sedlák. Byly přitom všelijaké výhody. Byli zváni na svatby, někdy na křtiny. Zúčastnili se hostiny při pohřbu. Po Novém roku chodili číslo po čísle a svěcenou křídou psali na dveře od světnice K+M+B. Značí Tři krále. Za to se jim muselo dát 20 krejcarů. Šli i k největším chudákům a říkali jim: „Vidíte, ani na ty nejchudší se ze svátostí nezapomíná.“ Když říkali, že nemají čím platit, říkali jim, že to mohou od nich odpracovat. Obvykle seno jim sklídili chudáci zadarmo.

Na vybírání kostelníkem na světlo při mši, na to všichni pamatovali hned doma. Připomínali: „Nezapomeň si vzít na světlo!“ Vícekrát za rok chodili ku zpovědi. Školáci chodili do kostela každé ráno. Když byl nějaký významný den, třeba narozeniny císaře pána, nebo sv. Otce papeže, museli učitelé vésti děti do kostela. Běda tomu učiteli, který by nešel. Byl propuštěn nebo přerazen na takové místo, že toho raději nechal. Tenkrát ve škole rozhodoval kněz. I nejstarší učitel musel zdravít kaplana.

V kostele, aby byl pořádek, výbor ustanovil jednoho radního, který se o to staral. Říkalo se mu POHUA VKÁŘ, protože klukům rozdával pohlavky. (Moje poznámka: Za mého školáctví tuto funkci zastával náš

starý tatíček Michal Černý – Štajara. Někdy omylem, jsem schytl facku i já.) Přísný byl pohlavkář Gál.

Kostel byl do roku 1893 malý. Nebylo pro všechny místo. Před oltářem byli kluci, za oltářem chlapci. V zákristii ženáci. Chlapci, co se nevešli, stáli venku. Když přišlo, šli do hospody. Kostelník přišel i tam vybírat na světlo. Kluci byli rozpustilí. Píchali se špendlíky nebo se kopali. Gál často zakročoval a rušil pobožnost. Kluky pohlavkoval, zdvíhal za uši, až mu je natrhl a kluk při tom vřeštěl. Ale Gála občané chválili, jak chrání náboženství. Zato kluci na ulici házeli po něm kamení.

Dělníci, co pracovali ve Vídni při uhlí, když nemohli do kostela, udělali kolo a hráli o peníze „BANKO“. To se vyhazuje peníz: jedni vsadí na orla, druhí na hlavu. Ten, co hází a vyhrál, nechá vše ležet a volá: „Banko!“ To značí, že sází vše, co leží na zemi. To „banko“ bylo slyšet až do kostela. Právě měl kaplan kázání. Po kázání se protlačil ven a hrající pohlavkoval. Jak odešel, hráli dál. A zase bylo slyšet „banko“. Pak křik. Byla tam rvačka. Potom tam mívali službu četníci.

(Moje poznámka: Toto „banko“ pod názvem „hore“ hrávali staří kluci, a hlavně nezaměstnaní chlapi i v letech tak zvaného Protektorátu Čech a Moravy. Jejich oblíbená místa pro tuto hru byl roh první řady Vagonky, kousek od studny, druhým jeden kout na fotbalovém hřišti a třetí u Jazerka pod akáty.)

U kostela byla „uža“ (louže). V zimě, když zmrzla, ti, co se nevešli do kostela, aby jim nebylo zima, běhali po ledě (klouzali se) a dělali takový rámus, že rušili pobožnost. Přišel kostelník, vybral na světlo a říkal, že pan farář dovolil a mohou jít domů.

Nejít do kostela, to byla urážka pána Boha a nepřišlo by do domu požehnání. Starosta a radní chodili po hospodách před hrubů a naháněli do kostela.

Na mše a na modlení se dávalo stále. Panáček pořád připomínali, že mnoho duší v očistci čeká na vykoupení. To že jim mohou dát jen pozůstali. Při kázání vyprávěli příběhy, jak se mrtví zjevují, co žádají, aby se pro ně učinilo. Přišla k nám jednou ráno Anna Třetinová, matka šesti dětí. Muž pracoval při uhlí ve Vídni. Byla celá ustrašená a říkala mojí matce: „Aničko moja, túto noc byli u mja moja mamička (umřela před více lety). Byla ceuá mokrá a říkali: Ceruško moja, nebeč nebo mja s týma slzama utopíš. Daj za mja modlení. Aničko, kde mám vzít na modlení, kde už nemám ani pro děcka na jídlo?“ Matka jí dala 20 krajcarů. A aby sa panáček pomodlili i za dárce, jí připomněli.

Kněží byli ve velké úctě. Špatně se vedlo tomu, kdo by panáčka nějak urazil. I farská kuchařka byla ctěná více jako učitel. Jen žebráci o ní říkali, že je lakomá. Dělníci, co pro faru pracovali, říkali, že jim dá málo jídla a je špatné.

Na faře bývaly občas nějaké děti, říkaly panu faráři strýčku a kuchařce tetičko.

Žebráci

*Z kroniky Josefa Fojtíka vybral a přepsal
Josef Jožulka Uher*

Žebráci byli dvojí. Jedni měli žebrání úředně povoleno, druzí byli za to trestáni. Úředně povoleno směli žebrot: jeptišky, františkáni, misionáři, žebrající pro kláštery, nemocnice a pro chudé. Dávala se jim vajíčka. Měli s sebou dělníka s košem a trakačem. Za odměnu dostávali posvěcené malé papírové obrázky. Brali i peníze. Staří vysloužilí vojáci bez nohy, oka nebo ruky měli úřední povolení s poznámkou, kde bojovali pro císaře pána a jeho zem. Měli vyznamenání na prsou. Dostali VERGL (kolovrátek – flašinet), měli právo žít se hudbou!

KOSTELNÍ ŽEBRÁCI, ti žebřali každodenně v kostele. Byli voláni k mrtvému, kde se modlili tři růžence: žalostný, radostný a vítězný. Každou sobotu žebřali po obci. Bylo jich 12 osob: šest mužů a šest žen. Když někdo z nich zemřel, mnoho osob se o prázdné místo ucházelo. Dostal to ten, koho potvrdil farář.

Při žebřání se rozdělili po třech. Měli putny na zádech a šli od čísla k číslu. Modlili se Otčenáš v každé žebračce. Druhý Otčenáš obětovali za zemřelé v tom domě. Jmenovali i rodiče rodičů. Některá selka jim hubovala, že na někoho zapomněli. Sedláci jim dávali slaměnku mouky. Chalupníci krejcar až čtyři. MODLITBU KONALI JAKO AUTOMAT. Hodně křičeli. Muži bas, ženy výš. Aby byli i dřív hotoví, začali hned u zahrádky: „Pochválenbudepjanježískristusvejmenuotce...atd. Po obdarování volali při odchodu: „Pánbutisickrátzaplať a nechvámdámoczdraví!“ Venku u zahrádky volali: „Spánembo-

hem!“ Bylo je slyšet po celé obci. O peníze i mouku se dělili. Mouku nosili do domu č. 153. Hospodyně je s ní dělila. Oni jí dle možnosti pomáhali prací.

ZAKÁZANOU ŽEBROTOU SE ŽIVILLO MNOHO CHUDÁKŮ. V zimě jich přišlo denně i pět. Přišli i z cizích obcí. Naši chudí chodili zase žebrot k nim. Jedni hráli na harfu, jiní na housle nebo harmoniku. Cizím se dával krejcar a domácím tři nebo čtyři brambory. Nedávali všichni. Někteří dali zbytky od jídla. Jiní hubovali nebo se neozvali.

Chodili také čtyři nebo pět muzikantů, hráli na trumpetu. Říkalo se jim ČEŠI! Hráli před obchody a lepšími domy. U každé obce při vchodu byla tabule. Stálo na ní: Žebrota se zapovídá a cikánům vstup zakázán. Ale nikde nestálo, co mají chudí dělat, aby nezemřeli hladem. Pokud

mohli pracovat, živilí se jakž takž. Nebo když měli někoho, kdo je živil, tak to ještě šlo.

BYL ZÁKON, že se mají obce o své chudě starat. Naše obec se postarala takto: Budova číslo 428 byla pro býky. Jelikož nevyhovovala, býci se dali na dům číslo 91. Na čísle 428 se zřídila PASTÚŠKA. Byla to jedna větší světnice a do této se dali obecní chudí bez přístřeší. Více se o ně žádný nestaral. Aby neumřeli hladem, chodili žebrot. Když některý z nich onemocněl, ti druzí chudáci jej ošetřovali a živilí. Bydleli všichni pohromadě: muži, ženy i děti. Mezi nimi byli muži opilci a ženy nevěstky. V tomto prostředí děti vyrůstaly. Dětem, jak bylo devět nebo deset let, brali si je sedláci k sobě. Pásly jim dobytek. Tyto děti do školy nechodily. Mnohdy přišli chudí lidé POSTRKEM, říkalo se tomu

ŠUPEM. Obec musela za ně platit výlohy, protože jejich rodiče měli u nás domovské právo, ale žádný je neznal. Mladší, když si měli lehnout v pastušce na slámu mezi druhé, postele nebyly, raději utekli.

Chudí si oblek vyžebroali, ale co dostali, bylo ve špatném stavu. Selky taky na šatstvu šetřily. Odložily sukně, až když byla prodraná, kacabaja na loktech dřevá. Chudí byli vděční i za to. Děti chudobných rodičů chodily žebrot. Do školy nechodily. Jedny děti v zimě do školy nešly, neměly obuv. Někde měli pro dvě osoby jeden pár bot. Všichni měli šaty flek na fleku, nebo dřevá, boty dřevá nebo žádné. V létě se děti živily s rodiči u sedláků, v zimě jedli všichni brambory a bramborovou polévku. MEZI TĚMITO DĚTMI BYLO MNOHO TĚCH, CO NEUMĚLY ČÍST ANI PSÁT, ALE UMĚLY SE ŽIVOTEM RVÁT!!!

Hody

Z kroniky Josefa Fojtíka

Kronika byla sepsána pro potomky Josefa Fojtíka (1881–1974) a jeho ženy Rozálie (1884–1964). Zapsáno je vše, co nám utkvělo v paměti, co jsme slyšeli, viděli a prožili, aby si mohli vytvořit obraz, jak se u nás dříve žilo.

Občané se připravovali k hodům od jara a mládenci si volili stárků hned na sv. Štěpána, obyčejně chlapců silných, nebojácných a museli mít vyslouženo u vojáka, volili je na celý rok. Všichni dospělí chlapci se sešli v Hrubé hospodě jeden dal návrh, koho by si měli zvolit za stárka. Napřed se volil stárek selský, potom stárek chalupnický, hlasovalo se zdvižením ruky. Při volbě došlo pravidelně k pranicí. Zvolení nechali narazit hektolitr piva a pili všichni dohromady, i ti potlučení.

Stárci řídili všechny taneční zábavy, žádali o povolení starostu, zaplatili 20 krejcar „tonepaš“, sjednali muzikantů, vybírali vstupné, nosili v ruce býkovec a když někdo nepovoláný přišel do tančírny, byli to obyčejně výrostci do 19 let, kteří tam nesměli, těchto býkovcem přetáhli a vyhnali jej ven, taky když se děvčata tlačila doprostřed hospody, když hudba začala hrát, tančírna byla malá, tak je šlehali po nohou a tlačili je zpět. Stárci byli důležité osoby v obci. Když se mluvilo o něčem, co

ulice Komenského v roce 1955

se stalo před lety, neřekl se rok, ale řeklo se, to bylo, když byl ten nebo ten stárkem, a každý slušný Lanžhotčan věděl, kdy to bylo. Stárci se uplatnili nejlépe na hody, bez nich by hodů nebylo.

Od jara vyšívala děvčata kapesníčky pro sebe i pro milého, obojky, fěrtochy, rukávce a mužské košile. Hospodyně nasazovaly husy, kačeny a kuřata a říkaly, aby bylo, co k hodům. Mužští z vydělaných peněz část odkládali na stranu, prý to bude k hodům. Hody trvaly tři dny a byly po čtrnáctém září.

Ve čtvrtek před hody chlapci se stárky jeli s povozy do poštorenského hája pro máju. Tam si vybrali nejvyšší strom, který se jim hodil, k záplatování dva i tři slabší a 2 májky. To měli od knížete zadarmo, snád zato, že všechny zábavy se odbývaly v knížecím hostinci. S májou přijeli odpoledne se zpěvem, kluci volali „už vezú máju“ a lidé vybíhali z chalup, aby zvědaví, jak je mája silná a dlouhá. Potom už začaly hody. Přijeli sklenáři někde od Uherského Brodu, na velkých dvoukolových vozech

přivezli sklenice, a hlavně malované litry na víno, těch se moc potřebovalo. Přijel taky kolotoč, říkalo se mu „lingišpír“.

V pátek chlapci, říkalo se jim pachouci, strúhali máju, bylo jich mnohem víc, jak bylo potřeba, oni zadarmo pili po tři dni, čtvrtek, pátek a sobota pití platili stárci. Pacholek někomu říct nebyla urážka, když se matce řeklo: „Ten váš syn je už pacholek.“ Měla z toho lichocení radost, vždyť pacholek směl tančit pod májů, kde tančili jen samí pacholci v krojích. V sobotu se části máje spojují k sobě a kovář je stáhne obručemi. Mája byla obyčejně vyšší jak 40 m, byla ze tří částí, spodek, co přišel do jámy, měl část kořenů, aby lepší držel, byl nad zemí silný 70 až 80 cm v průměru, pak prostředek a na vrchu měl pár haluzí, na ně se vázalo pár jablek a litr červeného vína, těsně před zdviháním šli chlapci se zpěvem k stárkové frajírce a přinesli od ní prapor červenomodrobílý, který přivázali navrch do haluzí, byl na dlouhé tyči. Mezi tím přivezli chlapci vypůjčená dlouhá tesaná dřeva z Břeclavi z dřevoskla-

du. Nejdelší dřeva, až patnáctimetrová, se provrtala v konci a protáhla se silným provazem, byly dva kusy, přivázaly se při vrchu k máji každý zvlášť na uzel, který se dal posunovat, další trámy kratší a silnější se zase tak dva a dva proti sobě k máji přivázovaly. Na tyto trámy se asi dva metry od druhého konce přivázaly silné sochory, za které se zvedalo, a sice tak, že se za ně postavilo osm hochů a tlačili trám směrem k máji. Do jámy se postavila silná fošna proti máji, při zvedání se mája po ní klouzala do jámy. Když byly přineseny žebře jedny kratší, druhé dlouhé, stárci vzali každý jednu asi 150 cm dlouhou fošnu, chlapci se postavili podél máje z obou stran a zkušený občan, který už vícekrát pomáhal při zvedání a měl dobrý hlas, převzal velení. Dobře prohlédl, jak jsou dřeva přivázána, a jednoho ustanovil, aby s býkovcem odháněl zevlující. Byla to práce nebezpečná, v okolí byly obytné domy a od fary po hostinec málo místa, když se při zvedání ulomil vrch, to se stávalo, nebylo kam uskočit.

Když bylo všechno v pořádku, postavil se k jámě, aby všechno viděl a zvolal: „Chaso, pozor!“ Tito se chopili rukama máje, ten zvolal: „Horéééé.“ Máju zvedali tak, aby vprostřed mohli stárci postavit fošny, a přitom máju přisunuli k fošni v jámě. Když se toto povedlo, viděli, že už je síly dost, zvedali dál, použili žebře a hevery, až se mohlo použít dřev. Dřevy se tlačilo ze stran: „Chaso, horéééé.“ Mája tím tlakem se uprostřed prohla, žebře a dřeva byly krátké, teď záleželo na tom, jak je pevná mája, někdy byla na jedné straně větší síla, při zvedání se nebezpečně zhoupla. Když se mája zlomila, měli kmeny v záloze, s tím se počítalo. Při po-

sledním zatlačení všichni přítomní křičí „horéééé“ jako dnešní „góóó“. Dřeva jsou kol máje jako opěry až do rána, jáma se zahází. Za zpěvu jdou všichni do hospody pít a stárci vše platí.

Když nebyla celý rok husa, na hody být musí. Hospodyně pekly v pecích koláče, koláčičky na plechách, bábovky, vepřové maso a krmné husy a kačeny.

V neděli ráno frajířky posílaly po kamarádce frajířom vyšíváné kapesníky, hedvábné červené šátky na krk a dvě halúzky rozmarýnu. Odpoledne se chlapci s chalupnickým stárkem sejdou u Hrubé hospody a všichni mají nejlepší šaty, s hudbou jdou pro selského stárka. Víno si nesou v malovaných opentlených litrech a po cestě divákům zavdávají. U stárka jsou hudebníci pohoštění i přespolní chlapci, kteří přišli na hody. Chlapci si doplní sklenice a vedou stárka k máji, hudba jim hraje a oni společně juchají. Obedjou třikrát kolem máje, hudba začne hrát verbuňk a hoši všichni verbují. Muzikanti usednou pod máji za stůl, chlapci udělají kolo, stárek se postaví doprostřed a zazpívá písničku do skoku a když ji hrají, on při ní skáče a chlapci mu do noty tleskají. On má za holinkou dřevo, na něm přivázané krátké barevné pentličky, jak odskáče zastrčí dřevko nejlepšímu kamarádovi za guláč a ten jde skákat a zpívá si písničku svoji. Dřevku se říká „předek“, každý stárek má své. Předek po skákání stárka dává se po řadě nejprve starým vojínům (ti, co odsloužili), potom vojínům na dovolené, pak přespolním, pak nevojákům. Chalupnický stárek s talířkem stojí u hudby a jak někdo odskáče nastrčí talířek a zavdá vína ze sklenice. Platilo se na tři dny 2 zl 50 kr a 1 zl za máju, přespolní za den 1zl. Když přišla

děvčata, hudba hrála do tance. Bylo se radost dívat, byla to nádherná podívaná, to víření barev samá výšivka a pentle. Jezdilo k nám mnoho lidí z měst, z Breclavi, Brna, Vídně i z Prahy to obdivovali.

I ti staří se na hody vyfintili, dali si za klobouk halúzku rozmarýnu a šli se svou starou (říkali tak muži svoji ženě, ženy zase říkali na manžela můj starý) a šli tančit k Hellingrům č. 178, kde měli na dvoře cimbálovou muziku. Městští měli taneční zábavu u Ondryšků č. 280 na dvoře v kůlni, když přišlo odbývali tanec v hospodě. Dorost měl zábavu u Lamberka č. 203 tam byl i sál a velké zrcadlo. Mládež, i školou povinná, tančila u Šošků č. 232, hrál tam Maršálek na harmoniku a jeho žena na velký buben, na něm byl nasazený talíř a když naň udeřila, vydal zvonivý hlas.

U Hrubé hospody stály boudy s cukrovím a marcipány (perníková srdce). Kolotoč stával, jak je obecní váha. Koně i kočáry byli k sobě pevně přivázány. Na kočár se platilo krejcar, na koně dva a krejcar za tyč, když chtěl trefovat do terče, to byl sloup postaven na dosah hole, na něm železná bednička, z ní vyčníval knoflík, tento se při točení každý snažil zasáhnout. Při zásahu vydal ránu jako z pušky. Střelec dostal za odměnu malého barevného plechového kohouta, kterého si připnul za širůch. Kolotoč točili kluci, za dvacet otočení mohli jet na koni s tyčí. To byly děti chudých rodičů.

Když hoch neměl frajířku, šátek mu darovala třeba stařenka a on s ní za to zatančil. Při muzice hoši stáli před muzikanty a děvčata někde stranou, když zazněla hudba, chlapci výskali a šli si vybírat tanečnice, kterou si vybral, postavil se před ni, kývl hlavou na stranu, volaná rozpro-

střela vyšíváný kapesník, šohaj jej uchopil pravou rukou, přitlačil jí jej na záda, aby ji nepošpinil kroj.

K večeri vedli chlapci stárka s hudbou domů, muzikanti byli pohoštěni i chlapci přespolní, druží se šli převléct do obnošenějších červenec a košil a pak se sešli u stárka, kterého vedli zase k máji. Když bylo teplo, tančilo se venku až do půlnoci, na máju se dala laterna (lampa) i před muzikanty na stůl, aby viděli na pití, oni hráli bez not, pak se do tří hodin tančilo v hospodě.

Chlapci vedli každý svoji holku domů, koupili litr vína do malované láhve, nakoupili balík cukrového a velký marcipán (cukroví se doma nepeklo), při příchodu zavalil rodičům a víno i s cukrovím dal holce a šel domů, aby se vyspal na odpoledne.

Večer bývala pračka (rvačka) obyčejně pro děvče. Po pračce chlapci vypadali komicky, mnohý měl z košile jen část, druží byli bez šňůrek pod krkem, jiní bez rukávů, někteří bez košil, mamička přinesla z domu jinou s napomenutím, že „když aj tú rozškube, zajtra može hodovat na hůře“. Pranice se odbývala obyčejně jen pěsti, použil-li někdo sklenici, doplatil na to, bili jej i přátelé. Někteří šohaji nemohli bez pranice býti. Až zestárlí, mladším je ukazovali a říkali o něm: „To byl práč, ten, když se bil, nestačili mu košele nosit.“

V pondělí se šlo pro chalupnického stárka a vše se opakovalo. V úterý se pro stárka nešlo, byla muzika jen v Hrubé hospodě, v jiných né.

V neděli na hodky se šlo pro stárka chalupnického, bylo vše jako na hody, zase byly napečené koláčky, husy a smažená kuřata. Ten den skákali mužáci hoši je,

zvolili stárků, tito zastrkovali předeek a vybírali od skákajících 1 zl pro muzikanty a pak měli ženáci sólo s mladými děvčaty.

V pondělí ráno se chlapci šesli s muzikanty v Hrubé hospodě, stárce přijeli s pozovem a pytli. Jeli po obci, hudba hrála, šohaji zpívali, jedni vzali pytel a vešli do domu, kde pro nich už měli přichystanou réž, čtvrt to je asi 10 kg, a toto jim vysypali do pytle, chlapci jim zavdali víno, které měli v litře. Chalupníci dávali réž 5 nebo 1 kg. Přitom se chlapci škádlili s děvčaty ještě nevyspanými, jedni lezli do kurníků, druzí do komor, vzali, na co přišli, ně z hladu, ale z bujnosti. Občané to už znali, nachystali do kurníků zkažená vejce, někde v koutě nastrčili nádoby se rží, byla jen na vrchu, dole byla sečka a když to nezkušný mládenec nasypal do pytle, dlouho se mu za to posmívali. Starší chlapci už to znali a s vajíčky vyšli ven a tloukli je o stěnu mezi okny anebo réž se sečkou

rozsykali po světnici, to se velmi těžko vy-metallo. Smíchu a křiku bylo dost, šlaháčka a vyhrávání rži byla zábava pro všechny.

Po obědě byla taneční zábava, bylo bab-ské sólo, chlapci tančili s těmi ženami, co daly réž, a jedni se svými mamičkami.

V úterý byla muzika jen večer do 12 hodin, to už se zpívalo: „Hody, milé hody, naděuly škody, pobili šohajka, vhodili do vody.“

Hody se slavily v každé obci v jinou dobu, tím vznikaly velké hospodářské ztráty. Císař Josef II. nařídil, že se musí slavít všechny hody po sv. Terezii, tj. v říjnu. Když se zrušila robota, začali naši předkové slavít hody postaru a slavili i hody císařské. V neděli se šlo pro selského stárka, vše jako na hody. V pondělí už se pro stárka nešlo, tančilo se odpoledne až do půlnoci, pak stárce svalili máju, to značilo konec hodů.

Hody před 70 lety, v roce 1952

Tomáš Polách, bývalý starosta

Krojové hody tehdy byly v Hrubé hospodě (orli) a u Vedralů (sokoli). V hospodě u Kocandů v Kostické ulici měli hody fotbalisté.

Názvy zůstávaly, i když už to nebyla pravda. V té době vrcholil „třídní boj“. Lidé byli řazeni do skupin dle původu a angažovanosti. Představitelé tehdejšího vedení MNV, včetně ředitele základní školy, byli mimořádně aktivní. Hospody řídilo družstvo Jednota. Orli a sokoli byli zrušeni. Sportovci byli zařazeni do DSO (dobrovolné sportovní organizace). Ve

městech to byl Baník, Tatran apod. Na vesnici zůstal název Sokol, i když v jiné podobě. V Lanžhotě si naštesti hleděli funkcionáři Sokola víc sportu než politiky.

Do skupiny třídní nepřítel byli zařazeni i potomci živnostníků, sedláků a příbuzní emigrantů. Neměli nárok se dostat do škol nebo na vedoucí pracovní místa. Naše rodina byla zařazena do nejtěžšího stupně. Otec živnostník, matka dcera kulaka a příbuzní v emigraci nebo ve vězení. Já jsem v té době pracoval v provo-

zovně masného průmyslu v Břeclavi na Šilingrově ulici. Bydlel jsem u stařenky Švirgové v Komárnově. V našem domě bydlel důstojník pohraniční stráže. Matka byla ve vězení, 5letá sestra bydlela u krsných – Ciprysů v Havlíčkově ulici. Bratr byl v učení v Moravském Berouně. Stařenka nebrala žádný důchod. Na hospodářství ještě chovala drůbež, 3 ks hovězího a několik prasat. Po příchodu z práce jsem jí vypomáhal. Otec v r. 1949 a stařeček v r. 1951 tragicky zemřeli.

S kamarády jsme chodili do hospody u Vedralů. Byly to první hody, kterých jsem se aktivně zúčastnil. Patřil jsem mezi polobotkáře. To byli kluci, kteří nechodili v krojích – většinou z finančních důvodů. U Vedralů byli zvolení stárci Tonda Ciprys (Vendelín), můj bratranec, a Jožka Černý (Hajný). Ten se během roku oženil a místo něj byl zvolen Jan Bartoš (Lošák).

V sobotu po stavění máje jsme s kamarády popíjeli. Když jsem přišel domů, tvrdě jsem usnul. Ráno mě stařenka vzbudila a oznámila mi, že při krmení zjistila, že jedno prase chybí. Odešla do kostela na ranní mši. Zároveň oznámila na služebně SNB (sídlo v budově dnešní školky), že jí někdo ukradl prase. Já jsem šel poklízet do hovězí stáje. Za krátkou dobu přijeli příslušníci kriminálky z Břeclavi. Provedli domovní prohlídku. Nic nezjistili. Přesto mě (v pracovním obleku) odvedli k výsledku na služebnu. Obviňovali mě, že jsem prase zabil a maso dal stárkovi na uspořádání hostiny. Výslech trval několik hodin. Mezitím udělali domovní prohlídku u „Vendelínů“, nic nenašli. Strýc krsný měl na všechno maso potvrzení z volného výseku. To byla jediná prodejna na okrese, kde se prodávalo maso bez lístků, ale za dvojnásobné ceny. Vedoucí této prodejny byl „samozřejmě kádrově prověřený“.

Hody 1952, archiv Tomáš Polach

přesto Tonda přivedli k výsledku. Když přišla chasa pro stárka a ten nebyl doma, tak přišli před služebnu. Z obavy před skandálem Tonda propustili, vyslýчали ho v jiné místnosti. Nevěděl, že jsem tam také já. Mě tam drželi až do večera. Změnili jen téma. Vyptávali se, kde jsem dělal černé zabíjačky. Žádné jsem nikdy nedělal. Když mě propustili, u Hrubé hospody ještě hrála muzika. Aby lidé neviděli, že jdu po ulici v pracovním, tak jsem přešel přes Gálák, tehdy zbořeniště (dnes dům Švirgových a novostavba Kyclových), kolem „sklípku“ a přes Lúčka domů. Večer jsem kamarádům řekl, že mě bylo po sobotě špatně, tak jsem se léčil. Nevadilo mi, že jsem nebyl odpoledne pod májů. Byl jsem špatný zpěvák i tanečník. Vadilo mně, že někdo může úmyslně znepříjemňovat život jiným.

Byl jsem veden k účtě ke stáří, pomoci slabším a dodržováním desatera. Ale také k základní lidské hrdosti a dodržování práva. Že to byl účelový záměr proti naší rodině se ukazovalo, když jsem byl jako jediný ze zaměstnanců kontrolován tajnou policií v jednom domě osobní prohlídkou. Chodíval jsem dvakrát týdně po práci na trénink do zápasnického oddílu. Nosil jsem si v aktovce sportovní vybavení. Jednou týdně jsme dostávali deputát, 20 dkg masa za odpracovanou směnu. Nám se stařenkou to stačilo.

Po letech se mi jeden pomocník PS v hospodě U Bartošů, kde jsme se s kamarády stavovali po fotbalovém tréninku na pivo, pochlubil, že dostali zapláceno, aby prase ukradli. Navíc si z něho mohli udělat zabíjačku.

Uhřící

Jaroslav Třetina

V polovině minulého století nebylo tolik dechových muzik jako dneska. Jednou z mála na Podluží vyhrávala i dechovka Františka Uhra (Uhříka). Byla složena z muzikantů z Lanžhota a okolí. Samozřejmě, že se časem jednotliví hráči obměňovali.

Na fotografii je soubor, jak si ho pamatuje moje generace:

Es klarinet – Martin Rabušic

B klarinet – Josef Rampáček (tchán Svatě Štěpánka)

1. křídlovka – Jan Ciprys (Fabiš)

2. křídlovka – Jozin Ciprys (Prdela z Valtic)

1. Es trubka – Ludvík Kruták

2. Es trubka – Ludvík Prajka

heligon – Ferda Steiner

buben – Josef Kubík (otec Jiřiny Kořínkové)

tenor – Uhřík (kapelník)

baryton – nevím, střídali se muzikanti z M. N. Vsi nebo z Brodského

I když se může zdát, že kapela žila tak trochu ve stínu Juráčků, odehrála nesčetné množství svateb, pohřbů, plesů jak na Podluží, tak byla zvána i na Mikulovsko a jinde. Jednu z posledních svateb, myslím, že odehráli Jožkovi Lenkovičovi, kdy

kapela skončila, se nedá přesně určit. Je však známo, že z kapelníkova notového materiálu čerpal i Jan Slabák. Kapelník František Uher zemřel v roce 1980 ve věku 83 let.

Bránit svojí zem lopatou a krumpáčem

Tomáš Polach, bývalý starosta

Když jsme spolu s kamarádem J. Tučkem, ze zápasnického oddílu, dostali v roce 1955 povolávací rozkaz, náš trenér prohlásil, že se nás pokusí dostat do armádního sportovního útvaru. Oba jsme byli v roce 1954 dorosteneckými přeborníky v řecko-římském zápase. Představitelé našich MNV (místních národních výborů) byli jiného názoru a měli větší vliv.

Všichni branci z okresu nastoupili v Břeclavi do přistavených vagonů a byli rozvázeni po republice, pro ně neznámo kam. Vagony byly v Brně a Jihlavě přeskupovány. Když vlak zastavil ve stanici Dvorce Nepomuk, dostali jsme pokyn vystoupit. Pěšky jsme přišli k nepomuckému zámku, kde jsme byli roz-

archiv Tomáš Polach

dělení do rot. Naše rota byla umístěna v nedaleké osadě Zahrádka. Ubytovali nás v bývalém koncentračním táboře. Byli jsme rozmístěni do tří místností po čtyřiceti lidech. S jedinou umývárnou, kde pro všechny tekla jen studená voda. Místo WC byly venku jen latríny.

Sešli jsme se tam tři různé skupiny. Nejpočetnější jsme byli my – nespolehliví (synové živnostníků a sedláků), další skupinu tvořili ti, co prošli za různé přechýny dlouholetým vězením. Poslední skupinu pak tvořili kluci zdravotně postižení. Mezi ně patřil i kamarád Fanoš Moučka, který jako silně krátkozraký, byl, po pěti týdnech trvajícím přijímači, propuštěn do civilu.

Perličky z přijímače: Při nástupu do přijímače nám oznámili, že poslední neděli před jeho ukončením bude uspořádán turnaj ve fotbale. Mezi námi byl funkcionář Spartaku Trnava, který byl tři roky ve vězení za ublížení na zdraví. Umluvil velitele rot, že bude trénovat fotbalisty místo odpoledního spánku (ten byl v přijímači povinný na jednu hodinu po obědě). U rot, nás bylo dvanáct aktivních hráčů, dohodu jsme uvítali a turnaj jsme vyhráli.

Večer ve 22 hodin bývalo čepobití – pochod se zpěvem, mimo naše ubikace. Jednou jsme odmítli zpívat, velitel nařídil nasadit masky a běh vpřed. S kamarádem J. Tučkem jsem byl se svými 185 cm v první řadě. Nasadili jsme ostré tempo a ostatním jsme utekli. Sundali jsme si masky a zastavili se až v hospodě ve vedlejší osadě. Po krátké době nás tam našli. Za trest jsme dostali 14 dnů dělat rajony, znamenalo to po večeři, která byla ve 23 hodin, v noci

uklízet umývárnu a chodbu. Ta bývala za deštivého počasí značně znečištěná nánosy bláta.

Do konce roku jsme jezdili pracovat na Bory, kde se stavělo nové sídliště. Za odměnu jsme měli volný přístup k čaji, chlebu a marmeládě. Na takovou práci jsem byl zvyklý. V roce 1953 jsem byl s jedním spolupracovníkem z masného průmyslu vyslán na povinnou půlroční brigádu – stavbu cukrovaru do Vávrovic u Opavy, kde nás zastihla měnová reforma. Květnovou zálohu jsme dostali ve výměně 1:50, což stačilo jen na jízdenku domů.

Od ledna roku 1956 jsme byli přesunuti do Dobřan, kde jsme pracovali na vnitřních pracích bytovek pro důstojníky. Domy byly vyhřívány tzv. „koksáky“ (kovové koše plněné koksem).

Koncem března jsme někteří byli přesunuti do Vimperku, kde jsme dokončovali stavbu kasáren v části Sloup a rovněž stavěli byty pro důstojníky. Bydleli jsme ve starém domě naproti sklárě a stravovali jsme se v závodní jídelně spolu s civilními pracovníky podniku Armastav. Byl jsem zařazen k dopravnímu družstvu, dělali jsme závozníky třem civilním šoférům. Naším úkolem byla vykládka vagonů (bývalo jich denně přes dvacet) a dovoz kamene z blízkého kamenolomu. Vagony se musely vykládat i v neděli. Za práci jsme dostávali mzdu. Vydělával jsem tehdy okolo 5 000 Kč měsíčně. Byl to víc než trojnásobek mého platu v civilu. Kromě normálních srážek jsme si museli platit ubytování a stravu. Z toho, co zůstalo, jsme povinně dávali 50 % na knížku, zbytek jsme dostali na ruku. Nevadilo

mi, že to byla tvrdá dřina, byl jsem rád, že jsem byl finančně samostatný a mohl jsem přispět do rodinného rozpočtu.

PTP (Pomocné technické prapory) byly založeny od ledna 1950, poté oficiálně pod tlakem OSN, skončily koncem roku 1954. Historici prokazují, že poslední rotu ve stavebnictví skončily v roce 1956 a v hornictví v roce 1958. Rota ve Vimperku patřila k těm s nejtvrdšími podmínkami.

V roce 1956 došlo k propouštění dělnických důstojnických šarží z armády. Patřil k nim i politruk z přijímače (malíř pokojů Mirok z Lanžhota) a velitel útvaru z Nepomuku major Andrej Gazda, zvaný Terazky. Náš pobyt ve Vimperku skončil na Vánoce 1956.

Od ledna roku 1957 jsme byli nasazeni na Sokolovsko, na likvidaci polomů ve vojenských lesích. To už jsme byli skutečné VTJ (Vojenské technické jednotky). Ráno po snídani nás odvezli na určitý úsek lesa, dostali jsme studenou stravu, zpátky na ubikace v likusácích (objekty postavené z lepené překližky) nás přivedli před setměním na večeři. V neděli bývalo pořadové cvičení a politické školení.

Počátkem března roku 1957 jsme byli převeleni do Českých Budějovic. Bydleli jsme v rohu letiště, opět v likusácích. Stravovali jsme se ve vojenské jídelně. Pracovali jsme při budování tzv. palpostů (náhradní palebné postavení baterie kanónů) a protiatomových krytů. Většinou jsem pracoval jako závozník s vojenskými šoféry. Dováželi jsme různý materiál na okolní stavby. Místo žoldu jsme dostávali odměny, maximálně 700 korun měsíčně. Občas jsme byli vysláni

na sobotu a neděli do Loučovic nebo Černé v Pošumaví na vykládku vagonů. Při těchto akcích jsme neměli stravu, ale dostávali jsme diety 20 korun na den. Materiál jsme naváželi na budování hrází, při stavbě lipenské přehrady, do zakázaného pásma na hranici mezi Rakouskem a Německem. Tam nás při práci hlídali ozbrojení příslušníci PS (Pohraniční stráž). Těchto akcí jsem se rád zúčastňoval z důvodu, že tam byl krásný výhled na ještě nezatope-
né koryto Vltavy, mezi Horní Planou a Frymburkem. Vyhnul jsem se tak vojenskému výcviku a školení. Vojnu nám ovšem prodloužili až do Vánoc.

Z vojny jsem se vrátil už do rodného domu v Lesíčkové ulici. Stařenka Švirgová v březnu 1957 zemřela. Místní národní výbor povolil matce nastěhovat se do vlastního domu (obytné části). Důstojník, který tam měl přidělen byt od MNV, se poté přestěhoval do jiného domu patřící naší rodině v Komárnově. Od ledna 1958 jsem nastoupil zpět do masného závodu, již v nové provozně, vedle jatek a fotbalového hřiště v Břeclavi.

Pan farář Pavel Příhoda

Marie Petřlová

*Ne to vy jste vyvolili mne,
ale já jsem vyvolil vás,
abyste šli a nesli ovoce
a vaše ovoce aby zůstalo.*

(Jan 15, 16)

V době své nemoci mi František Uher (Žaňta) předal spis o farářích Josefu Bohuňovském a Pavlu Příhodovi, které považoval za významné osobnosti v historii našeho města. Připomněl mi to pěkný článek Leoše Doskočila, který ve zpravodaji č. 1/2021 píše, že farář Bohuňovský prosadil v Lanžhotě vakcinaci proti pravým neštovicím. Nebudu opakovat to, co bylo o něm napsáno, jen dodatek, že prvním očkovaným novorozencem byla Apolonie, dcera stolařského mistra Jana Kuhna a jeho ženy Terezie, kteří bydleli v č. 87 (dnešní Havlíčkova ulice). Narodila se 15. prosince 1798. Druhým očkovancem byla Veronika, dcera čtvrtlánika Matěje Říhy a Kateřiny, rozené Bartošové, z čísla 68 (dnešní Lesíčková ulice). Přišla na svět 28. ledna 1799. Farář Pavel Příhoda přišel do lanžhotské farnosti 20. října 1819.

Předtím byl kurátorem v Mikulčicích. Pocházel z Uherské Skalice. Po příchodu do Lanžhota provedl soupis zařízení kostela. Mimo jiné se dovídáme, že na kostelní věži byly čtyři zvony. Největší měl hmotnost tří centýřů (150 kg), menší dvou centýřů (100 kg), třetí jen jednoho centýře a čtvrtý pouhých dvacetí funtů (přibližně 10 kg). Dále byl v kostele jeden pětibunový zvonek u sa-

kristie a jeden mešní, který se skládal ze čtyř zvonků. 1. 7. 1845 založil ve farnosti spolek Bratrstvo mírnosti a střídmosti. Ze začátku mělo 5 členů, mezi nimi byl kaplan Ignác Gräntzmann a učitel Anton Kavka. Za každého člena se museli zaručit dva svědkové. Spolek se rozrostl na 88 členů. Pak už seznam nepokračuje, zřejmě se bratrstvo rozpadlo. Každý farář měl kromě péče o věřící také na starosti správu kostelního jmění. Od roku 1847 nakupovali státní dlužní úpisy, obligace, které byly úrokovány 3,8 %. Lanžhotský duchovní také spravoval chudinský fond, z něhož byli obdáváni nejchudší občané. Legální nárok na pomoc z chudinského fondu měli žebráci. Bylo vybráno obcí a farářem 12 nejchudších. Měli právo žebrat u kostela a občas dostali z fondu dohromady 50 krejcarů. Z fondu byly také podporovány vdovy, sirotci a chudé školní děti. Peníze byly z pokut, darů a dávek z tanečních zábav. Od svého působení v naší farnosti usiloval farář o rozšíření kostela. Byl vyžadován souhlas knížete Liechtensteina.

Přestavba začala 19. 4. 1892 a skončila v červnu 1893 za působení faráře Dominika Gottwalda. Projekt vypracoval knížecí architekt v Lednici Karel Weibrennen a stavbu řídil stavitel z Břeclavi Ferdinand Rozsak. Ze starého kostela zůstala jen sakristie, kněžiště a výstup na zvonici. Z POZŮSTALOSTI FARÁŘE PAVLA PŘÍHODY BYLO POUŽITO 40.316 ZLATÝCH A 26 KREJCARŮ. Na tuto částku vzrostl vklad z roku 1863 o úrok. Lanžhotští radní dali 7.500 zla-

tých a zbylou částku se uvolnil zaplatit kníže. Tak z pozůstalosti faráře bylo uhrazeno 80 %, Lanžhotčany 15 % a na pana knížete moc nezbylo. Farář Příhoda před rokem 1850 odešel pro nemoc do důchodu a dožíval v Břeclavi. Zemřel 29. 5. 1863 a byl za široké účasti veřejnosti uložen do kněžského hrobu v Lanžhotě. O kostele, jeho přestavbě a financování se dovídáme až z pamětního listu, který je uložen v báni kostela. V dubnu 1945 byla zasažena věž, která se zřítíla. V báni kostela byl nalezen PAMĚTNÍ LIST, ŠEST RAKOUSKO – UHERSKÝCH MINCÍ A JEDNO ČÍSLO HLAS Z ROKU 1892.

Tyto doklady byly doplněny novým zápisem, fotografiemi rozbitého kostela a obce, 17 mincemi z dob první republiky a nejčtenějšími novinami politických stran. Vše bylo vloženo do plechové skříňky, zaletováno a 25. 11. 1946 opět vloženo do bane kostela.

Text pamětního listu nebyl znám. V roce 1945 byl sice opsán do farní kroniky, ale farář Hübner, když byl v roce 1952 přeložen do jiné farnosti vzal kroniku s sebou, aby se prý nedostala do jiných rukou. Po jeho smrti po roce

1990 pozůstali kroniku do Lanžhota vrátili.

Historici, kteří se podíleli na knize Lanžhot – příroda a dějiny (vydanou v roce 1983 Muzejním a vlastivědným spolkem Brno a JZD Lanžhot), text pamětního listu neznali, a proto uváděli, že kostel Povýšení svatého Kříže v roce 1892 přestavěl kníže Jan z Liechtensteinů.

V naší farnosti se od jejího vzniku vystříдалo 55 farářů. Každý z nich zanechal v historii Lanžhota nesmazatelnou stopu a vykonával své poslání s láskou v duchu křesťanských tradic. V současné složité době, kdy je nedostatek kněží, zůstala naše fara bez faráře. Musíme být vděční Duchovnímu otci Robertu Prodělalovi z tvrdonské farnosti, že se o věřící a kostel obětavě stará.

Prameny:

Lanžhot – příroda a dějiny z roku 1983

Dva útěky

Jaroslav Třetina

V loňském roce vyšlo už šesté vydání knihy „Clay-Eva volá Londýn“ o osudech našeho rodáka Antonína Bartoše a paraskupiny Clay-Eva. O prvním útěku po obsazení země Německem, vypráví Antonín Bartoš st. obsírně v první části knihy. Antonín Bartoš sděluje své dojmy po druhém útěku z komunistického Československa. Po komunistickém puči v únoru 1948 bydleli Bartošovi už v Zámecké ulici. Pan Bartoš byl otcův spolužák a prarodiče byli přátelé Šestákových. Od otce a matky, jsem až do jejich smrti nesčetněkrát slyšel epizodu o posledních chvílích Bartošů na rodné půdě. Epizodu, kterou už znám jen já a bratr, samozřejmě ze vzpomínek rodičů.

Po zadržení v Hodoníně odkud se mu podařilo uprchnout, mu muselo být jasné, že má málo času na to zmizet, aby ho StB nepronásledovala. Vyhledal proto břevlanského rezníka Žúrka, který ho přivezl k našemu domu. Protože měl obavy, zdali není jejich dům hlídán, požádal matku, aby to zjistila a nějak uvědomila paní Bartošovou, ať s dítětem odjede nejbližším vlakem do Břeclavi. Zanedlouho paní Bartošová spěchala i se synem v náručí kolem našeho domu a vinohradu chodníčkem k nádraží. V Břeclavi pak byla viděna, jak u nádraží nasedá do diplomatického vozu. Přechod manželce se synem,

asi díky svým stykům, dovedl zařídit, ale sám volil přechod přes Slovensko, kde byl méně znám. Pod mostem na Kostice naskočil na vlak, a to byly poslední jeho kroky na rodné půdě. Nezodpovězenou otázkou však zůstává, kdy a jak se s manželkou setkal, aby společně pokračovali do Vídně. Po revoluci nás pan Bartoš navštívil a poděkoval matce za pomoc při útěku manželky. Zmínil se, že bude opět vydána kniha Clay-Eva s dovětkem, a chtěl vědět, zda se má v něm zmínit o matčině pomoci při útěku manželky. V současné době je až úsměvná její odpověď „Rači to tam, Tondo, nedávaj, co kdyby sa to zas obrátilo.“ V jejím myšlení se to dá pochopit, když od Rakouska-Uherska byla svědkem tolika politických převratů.

Antonín Bartoš

Zmýlená s banderovci

Jan Třetina, Brno

Na skautském táboře, o kterém jsem psal v minulém zpravodaji, jsme zažili jednu dramatickou příhodu. Po válce mívali skauti z Podluží tábory v blízkých Malých Karpatech pod horou Vysoká. Poblíž našeho tábora byl i tábor skautů z Moravské Nové Vsi. Od nich jsme se dozvěděli o táboře skautů z Hodonína. Bylo běžné, že v rámci soupeření mezi tábory bývala snaha ukořistit vlajku cizího tábora. Chtěli jsme to provést hodonínským skautům a oplatit tak stejnou pohanu, kterou nám provedli při táboření nad Radějovem. Polohu jejich tábora znal vedoucí skautů z Mor. Nové Vsi Jenda Stöhr, který se nabídl, že nás tam přivede. Na noční akci jsme ke skupině starších skautů byli připraveni i někteří mladší, kteří se mohli snadněji přiblížit ke stožáru s vlajkou, zatímco starší měli za úkol zaujmout táborové hlídky. V jednom úseku nás Stöhr vedl

cestou mezi lesem a kukuřicí. V tom jsme slyšeli příkaz k zastavení. Domnívali jsme se, že tam hlídají kukuřici před divočkami. Ty jsme předtím zahlédli v lese, a tak jsme pokračovali dál. Zarazili jsme se až při zvuku, který jsme znali z války – rachot uzávěrů pušek. Okamžitě jsme byli obstoupeni vojáky a po povelu „ruky hore“ nás odváželi do blízkého statku. Starší pamětníci vědí, že rok až dva po válce se snažily zbytky banderovců přejít ze slovenských hor do Rakouska, a proto byly na různých místech vojenské hlídky. Když jsme vcházeli do statku, slyšeli jsme vojáka s vysílačkou hlásit na velitelství, že zadrželi skupinu podezřelých osob, „možno banderovců“. V osvětlené stáji, kam nás zavedli, se však podivili, že nemáme zbraně, a když zahlédli nás mladší uslyšeli jsme: „Veď sú tu aj deti.“ Někteří pologramotní vojáci (Východňári) neslyšeli v ži-

foto archiv rodiny Třetinu

votě slovo scouting a mleli něco o hitlerjungend nebo o divokých trampech. Při nějaké poznámce o jejich inteligenci dostal jeden z našich vedoucích facku. Sdělili nám, že nás zadrží do příjezdu a vyšetření vojenského velitelství z Malacek. Naštěstí ve chvíli, když jsme vysvětlovali, že

máme povolení k táboření od lesní správy a MNV v Rarboku, vrátil se jeden voják z vycházky a řekl, že v hospodě jsou právě „žandáři“ z Rarboku. Poslali jej pro ně a s jejich doprovodem jsme byli odvedeni zpět do našeho tábora. Před tím již v uvolněné atmosféře nám jeden voják řekl, že jsme měli štěstí, že v hlídce nebyl jeden splašený voják, který po neuposlechnutí první výzvy k zastavení by jistě začal střílet.

100 nejkrásnějších pohádek

Vlasta Blažková

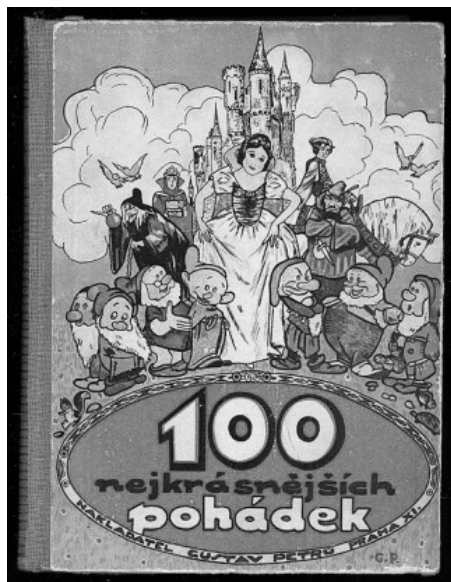
Ve druhé třídě jsem dostala pod stromček knihu „100 nejkrásnějších pohádek“. Její název byl pravdivý. Obsahovala ty nejkrásnější pohádky B. Němcové, K. J. Erbena, H. Ch. Andersena, bratří Grimmů a lidové pohádky o vodnicích a Krakonošovi. Tato kniha patřila mezi nejvzácnější dárky, které jsem kdy dostala. Za okupace se české knihy téměř nevydávaly. Denně jsem si z ní četla pro sebe i své kamarádky a předčítala i mladší sestřičce. Přestože jsem byla na knihu velmi opatrná, vydržela mi jen krátkou dobu.

I knihy mají své osudy. V dubnu 1945 se naší obcí přehnala válka. Když jsme se po týdenním ukrývání vraceli domů, našla jsem svoji pohádkovou knížku potrhanou a pošpiněnou uprostřed dvora mezi harpádím. Se slzami v očích jsem sbírala, čistila a skládala poškozené listy do krabičky.

Tenkrát jsem netušila, že knížka ještě někoho potěší. Po létech ji četly mé děti a přinesla radost dokonce i vnoučatům. V lanžhotské škole při literární výchově ji

moji žáci rádi prohlíželi a pochvalovali, že si ji mohou rozložit do skupin.

Na výstavě starých knih v místní knihovně nebyla zdaleka nejstarší, ale i přes svůj důchodový věk (rok vydání 1941) stále dokázala zaujat nejen děti.

Dvakrát stříbrná medaile z Olympiády dětí a mládeže

Petr Beneš

Ema Benešová (14 let) cyklistka SPORTCOMPLEXU Břeclav a reprezentantka Jihomoravského kraje na Olympiádě dětí a mládeže slavila koncem června na velodromu v Prostějově nemalý úspěch. Získala 2. místo v závodě na 500 metrů s pevným startem a také stejné umístění v hladkém závodě zvaném scratch.

Tato mladá talentovaná závodnice se věnuje cyklistice již třetím rokem v oděle nedaleké Břeclavi. Její trenér Petr Herman v ní objevil talent a přivedl ji k nominačním závodům v Brně, kde

postoupily dvě závodnice za náš kraj. Již to by se dalo tenkrát brát jako velký úspěch. Že si Ema poveze domů do Lanžhota dvě stříbrné medaile z té nejlepší celorepublikové konkurence, to byl spíš sen. Je to pro ni veliký úspěch a pro nás místní příjemná nevšední událost.

Ema je stále na začátku své kariéry a budeme rádi sledovat její vývoj. Příští rok se posouvá o kategorii výš, kde už bude zase muset víc trénovat a také se ještě jednou poprat o nominaci na tutéž a již i na evropskou olympiádu.

Za jejím úspěchem stojí určitě také její otec Petr Beneš. Právě on byl zrovna tak juniorský reprezentant v dráhových disciplínách. Kdo ví, snad zdělila po otci krásnou motoriku šlapání, či si bere k srdci jeho rady, jak vyhrát na soupeře.

Těší nás, že Lanžhot tak může doufat, po nedávném odchodu nejslavnějšího cyklisty našeho města Milana Puzrly, v novou vycházející hvězdičku. Určitě by Milan měl dnes obrovskou radost, že se rodí jeho nástupci.

Foto: Web ODM

<https://www.olympijskytym.cz/olympic/olympiada-deti-a-mladeze-2022?page=result&id=7852>

<https://www.olympijskytym.cz/athlete/odm/25272>

Jak jsme slavili 100 let fotbalu

Boris Didov, za fotbalový výbor

Tímto článkem se z velké části vrátíme k průběhu oslav 100 let fotbalu, které jsme slavili na konci června. Bylo nám jasné od samého začátku, že úkol, který jsme si dali, nebude lehký. Předtím se ovšem dohrály všechny soutěže a můžeme říct, že jsme k oslavám přidali i sportovní úspěchy.

Žáci splnili svůj cíl a stali se přeborníky okresu Břeclav, čímž postoupili do krajské soutěže. Svoji kategorii ovládli jak starší žáci, tak i mladší. K postupu musí oddíl splňovat nejen herní výsledky, ale také mládežnické obsazení. Oddíl totiž musí mít ve vyšší soutěži už mladší i starší žáky. Individuální ocenění obdržel David Darmovzal, který se stal nejlepším

střelcem soutěže. Spolu s Davidem končí s mládežnickými kategoriemi v Lanžhotě i Michal Létal, neboť dorosteneckou kategorii už nemáme. Oběma přejeme mnoho sportovních úspěchů v dalším působení. Ostatní kategorie oddílu nějak výrazněji nevybočily z očekávání. Přípravky hrály opět pěkný fotbal a můžeme říct, že i díky přípravě mini dětí a trenérek ve škole a školce. Zde bych apeloval na možnost většího zapojení trenérů do tělesné výchovy, nemusíme určitě vysvětlovat, že prospěch bude oboustranný. Tímto bych

se nijak nechtěl dotknout učitelského personálu. Chtěli bychom se jen více dostat k dětem a ukázat jim sport. „B“ mužstvo střídalo lepší výkony s horšími a můžeme říct, že se výsledkově čekalo lepší umístění. Zázemí i kádr je určitě na vyšší cíle. „A“ mužstvo skončilo za favority divize, což se asi dalo očekávat, i když cíle byly vyšší. Muselo by se ovšem všechno sejít ve správnou dobu a netrápit tým častá zranění. Zázemí pro letošní podzimní část se také zlepšuje a neměl by tedy být problém s tréninkovými jednotkami a časovým harmonogramem pro všechna mužstva, neboť se v současnosti buduje osvětlení hřiště na Pastvisku a pokládá se nový povrch na školním hřišti, který bude vhodný pro fotbal.

No, a v průběhu celého uplynulého ročníku jsme se připravovali na oslavy, které

jsem nechtěli zanedbat a dát našim věrným fanouškům sportovní zážitek společně s kulturním, neboť v našem městě taková poptávka byla a my jsme ji vyslyšeli. První takovou malou oslavou, bylo odhalení pamětní desky na hřišti Pastvisko, v den posledního mistrovského utkání „B“ mužstva, kde se pro fanoušky rozlévalo pivo a sodovka zdarma. Pamětní deska odkazuje na největší úspěchy lanžhotské kopané. Následoval den oslav, který byl koncipován tak, aby v něm našly svou chvíli a místočko pro zábavu a odpočinek celé rodiny. Hudba a zázemí na večerní koncert se domlouvaly rok dopředu, stejně tak utkání A mužstva. Současně se vymýšlelo, jak vše zorganizovat a umístit. To byly asi nejtěžší úkoly akce. Za sebe můžu říct, že pokud bych neměl 14 dní před akcí volno, asi bych to nedal. Pro výbor fotbalu

Zleva dole: Petr Šesták, Jiří Šesták, Matyáš Brbůch, Vojtěch Uher, Kryštof Truboň, Denis Baňa, Lukáš Slezák
Zleva nahoře: Trenérka Karolína Salajková, David Darmovzal, Ondřej Didov, Patrik Moravec, Tomáš Bartoš, Michal Létal,
Zbyněk Petrla, Adam Uher, trenér Boris Didov
Brankář: Vladan Kaňa

začaly oslavy (spíš práce a povinnosti) již v pátek, kdy se vše stavělo a chystalo. Oddechli jsme si až v neděli, kdy bylo zbouřeno pódium a vše uklizeno. Největší obavy jsme měli z počasí a elektřiny. Počasí nám dopoledne neprálo, a zrovna ti nejmladší zmokli. Odpoledne se na nás usmálo sluníčko, a to byla předzvěst úspěšné akce, což se potvrdilo. Elektrinu nám nachystal Dušan Balga, vše bylo OK, tak jako pokaždé, za což mu děkujeme. Fotbaloví fanoušci mohli vidět pěkná utkání a večer se bavit se skvělými skupinami Five Live, Křídla, DESmod a na diskotéce s Jirkou Benadou. Dle ohlasů a návštěvnosti se večer líbil a všichni návštěvníci si celý den užili. Doslova mě zamrazilo při prvních tónech skupiny DESmod – povedlo se! Všem jsme ukázali, že takové akce můžeme dělat i v budoucnu a chceme v nich pokračovat. Můžeme už teď prozradit, že se před začátkem příštího léta zase něco uskuteční, už na tom pracuji. Samotné oslavy byly pokryty finančně díky sponzorům a návštěvnosti. S tím jsme do oslav také šli, určitě se nic nevydělá, jen ať se lidé baví. Ostatně jako každá oslava, taky se nedělá za účelem výdělků. Když něco vyděláme, bude jen lépe.

Samotnou kapitolou je také kniha, jejíž přípravy trvaly také celý rok. Nashromáždit, zpracovat a prohlédnout podklady z dřívějších publikací, prohlédnout a vybrat fotografie, uskutečnit několik schůzek na Malovaném kraji, který nakonec knihu zpracoval do finální podoby. Dohadovat se na názvu, počtu stran a výtisků, kdo to napíše a přepíše. Samozřejmě, že nic není zadarmo, zvlášť v dnešní době, a všechno něco stojí. Museli jsme tedy i na knihu sehnat peníze. Při této zmínce se musí vy-

světlit, že na konci publikace je jen část sponzorů, neboť byla stanovena lhůta, aby se stihla vytisknout, a část sponzorů přispěla až po této lhůtě. Aby si někdo nemyslel a nekolovaly v LA nějaké nepravdy, finanční dar z města byl použit právě na vydání knihy. To jen na vysvětlenou, aby někdo neřekl, že jsme si vymysleli velkolepé oslavy a celé to zaplatilo město Lanžhot. Zbytek hradí TJ Sokol Lanžhot ze svých rezerv. Výsledek je na světě a po právu musíme říct, že se kniha zdařila. Aspoň v našich očích. Nechtěli jsme jít cestou brožury, jak nám bylo předhazováno a šly tudy kluby z okolí. Podle nás si takové výročí a bohatá historie našeho fotbalu zaslouží víc. Vše se stihlo a mohlo se křtít. Opět před námi stál velký úkol: Kdo bude křtít? Původní záměr byl nejstarší žijící bývalý hráč, pan Uher – Jožulka. Tomu bohužel neprálo zdravotníčko, tak jsme jej aspoň navštívili a knihu mu darovali. Tímto jej zdravíme a přejeme brzké uzdravení. Kniha je v prodeji a stále je jí dost pro všechny zájemce. Ta bude k mání také na výstavě v místním muzeu na hody, kde hodláme udělat ještě výstavu k fotbalovému výročí.

Do programu oslav jsme dostali taky pro fotbal a vlastně i pro město Lanžhot velmi příjemnou událost, a to vyhodnocení Osobnosti města Lanžhot pro rok 2022. Touto osobností se stal pan Josef Jablonický. Gratulujeme k ocenění a děkujeme městu za tuto volbu, neboť není lepšího a příkladnějšího člověka, který by si ocenění zasloužil víc. Kéž by bylo takových lidí na světě víc.

O celých přípravách by se dalo napsat daleko víc a kdo by se na něco chtěl zeptat a třeba pomoci při přípravě nějaké

další akce, jsme k dispozici. Ostatně, takové dotazy už na nás padly. Chtěl bych zde připomenout všechny naše sponzory, kteří nám pomohli buď finančními příspěvky, nebo materiálně, a na všechny, kteří se podíleli na celém zajištění akce. Všem patří velké DÍKY. Tak tedy: TJ Sokol Lanžhot a město Lanžhot – dar byl použit jen na vydání knihy a materiální pomoc, rybáři Lanžhot, zahrádkáři Lanžhot + holky Bienovi a Konrád R., kteří obsluhovali při degustaci, společnosti MND, Strabag, OHLA, AQUACENTRUM Břeclav, Madoil, BORS, VHS, Pizzerie Toscana, tesařství Sedá, Renault servis Břeclav, Motel Mikulov, Robert Vystrčil, RioSpeed, Construct Solution, EDC Lanžhot, občerstvení na akci – Kaca Bar, restaurace U Zámečku, restaurace Podlužan, řeznictví Hakalík, PineCafé. Holkám a borcům na pokladně, u hradů pro děti a za malování na obličej, borcům a trenérkám u tomboly, pořadatelům, holkám při prodeji suvenýrů, Krátká I. - zajištění skákacích hradů, Jirkovi Benadovi v hlasatelně, výbornému cateringu ve VIP – Říha M., Konrádová M. - dezerty, Říha J. + Daneš M. – za zpracování knihy, všem skupinám za super vystoupení a Karas F. - zajištění pódia. Naším nestárnoucím duchodcům, kteří se postarali o práce na hřišti, Brbúchová M. - malování. Všem, kteří nám poskytli materiál na knihu a výstavu. Celému výboru – Uher A., Šesták M., Darmovzal Z., Bača M., Salčák Z., Létal R., Bartoš P., Hrubý M., poradci Říha J. a klukům z béčka, kteří pomáhali při stavění pódia a zázemí. Taký zde musím poděkovat své manželce Michaele, která mě celý rok držela nad vodou a stála při mně a mých náladách. S těmito všemi jsme oslavy zvládli

a ta práce stála opravdu za tu dřinu a stres. Byla to pro nás výzva a obstáli jsme, protože jsme to dělali srdíčkem. Ale je to pryč, je zapomenuto a nás čeká určitě zase jiná práce a výzvy.

Nezbývá než se rozloučit. Do nové sezony bych všem kategoriím popřál spoustu sportovních úspěchů, a hlavně silné vedení v podobě nového předsedy oddílu, který už od května není. Zároveň silného sponzora nebo aspoň více malých, kteří přispívají pravidelně. Všichni můžete pomoci, a nejen penězi.

Sportu zdar a fotbalu zvlášť!

Lanžhotské jamboree

Rege, za skautský oddíl Bantuové

V sobotu 11. června nám bylo ctí uspořádat sraz všech lanžhotských skautů napříč generacemi.

Chceme moc poděkovat všem, kteří si našli čas a na naše historicky první jamboree dorazili, snad se nám podařilo navodit tu správnou nostalgicko-táborovou atmosféru.

Kdo přišel, mohl se zapojit do několika skautských aktivit, lovu za pokladem nebo se pobavit u kronik a bohaté fotogalerii.

Hlavním cílem této akce bylo především umožnit skautům všech věkových kategorií se znovu potkat, zavzpomínat si a strávit s námi hezké odpoledne a následný večer u slavnostního táboráku.

Někteří během akce, dle vlastních slov, omládlí o 20 let, někteří se setkali s přáteli po dlouhé době, jiní si pochutnali na guláši, povozili se na lodích nebo poprvé zažili zapalování slavnostního ohně.

Oddíl Bantuové současně slavil 20 let, a tak nechyběla malá ukázka z dnešní činnosti našeho oddílu a dobročinných akcí, na které jsme patřičně hrdí.

Z akce máme obrovskou radost a věříme, že ji při dalším jubileu znovu zopakujeme. Ještě větší radost máme, že o skaut je v dnešní době stále velký zájem, což jen potvrzuje, jak je skautská myšlenka nad-

časová. Na letošní tábor jsme vyrazili v rekordním počtu 64 účastníků a těšíme se enormnímu zájmu.

Děkujeme všem, kteří nás podporovali a jakýmkoliv způsobem se na činnosti lanžhotského skautingu podíleli, ať už to byli vedoucí, kuchaři nebo zdravotníci a především děti, které skautem prošly a dělají nám radost.

Moc rádi jsme vás všechny viděli!!!

Lanžhotským skautům zdar!

foto Peter Moravec

Skautské okénko

Kateřina Holobrádková

Letošní jaro náš oddíl přivítal na tradiční třídní velikonoční výpravě. Tentokrát jsme zavítali do Buchlovic a poznávali pohorí Chřiby. I přes nevlídné chladné počasí jsme vyrazili na pěší výlet k sirnatým lázním Leopoldov na Smraďavce nebo na hrad Buchlov. Stihli jsme si zahrát spoustu her, nechybělo ani plnění znalostí, učení nové písničky či velikonoční tvoření.

Poslední dubnovou sobotu se náš oddíl zapojil do celostátní akce s názvem Uklidme Česko. Vysbírali jsme v našem městě a jeho okolí spoustu pytlů odpadků různých velikostí. Velký dík patří všem, kteří se akce i z řad veřejnosti zúčastnili, a hlavně místním dobrovolným hasičům za každoroční skvělou organizaci.

V polovině května starší družinky Dragonů a Wolfů pokračovali v čištění řeky Kyjovky. Tentokrát pročistily úsek od dálničního mostu téměř po soutok Kyjovky

a Cajce. Na čtyřech lodích se jim podařilo vysbírat naplavený odpad a vyčistit řeku od napařaných větví a stromů.

O týden později se konal Skautský triatlon. Na louce Minehaha jsme se po družstvech utkali v plavbě na lodkách, běhu a jízdě na kole. Byl to první ročník tohoto závodu, ve kterém budeme jistě pokračovat.

Na konci května naši dva zástupci z řad vedoucích předali společně se skauty z Břeclavi a Mikulova vedení břeclavské nemocnici televize, které jsme vysbírali. Těší nás, že jsme přispěli ke zpříjemnění pobytu pacientů, kteří musí v nemocnici nějaký čas být.

11. června proběhla akce s názvem Lanžhotské jamboree. V Lanžhotě se skaut těší oblíbě již celá desetiletí. To platí i o oddílů

Bantuové, který vznikl před dvaceti lety. Na základně Minehaha na Křenové byl nachystaný pestrý program pro děti, na své si však přišli i starší skauti, kteří mohli zavzpomínat u starých kronik a fotogalerie na léta, kdy skautovali oni. Celá akce byla zakončena slavnostním zapálením ohně a následným zpěvem u kytar.

Školní rok jsme zakončili závěrečnou schůzkou s přespáním. Sešli jsme se u rybníka Kout odkud jsme s krosnami šli do Lesní šutrovny, kde jsme si zahráli hry, koupali se, opekli špekáčky a vyhlásili celoroční bodování. Protože předpověď počasí nebyla na noc příznivá, přešli jsme za svitu baterek spát do naší klubovny.

Vyvrcholením skautského roku je nepochybně letní tábor. Letos jsme tábořili

v chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy na Vysočině u vesnice Svatouch. Tentokrát jsme se přenesli na sever, do země mocných Vikingů, kde na nás čekalo velké, občas nebezpečné dobrodružství. Za deset dnů jsme se stihli naučit spoustu nových věcí, týkající se nejen poznávání přírody a skautských znalostí. Hráli jsme plno her, koupali se v blízkém rybníku Chochol, soutěžili v různých sportech o putovní pohár Akičita, proběhla tradiční Olympiáda a Braňák a nechyběl ani výlet na nejvyšší vrchol Vysočiny Devět skal. 13 dětí si splnilo svůj vlčácký, světluškový nebo skautský slib, několik hochů si zvládlo splnit obtížnou výzvu Tři orlí pera nebo vrátit se z výsadku. Celý tábor proběhl ve velmi přátelském duchu a dobré náladě.

Něco málo informací k soutoku

Antonín Hostina,

předseda spolku Soutok Lanžhot, z. s.

Všichni rádi navštěvujeme lokalitu soutoku Moravy a Dyje (dále jen „soutok“). Ale ne všichni máme informace o tom, co se kolem soutoku událo.

Lokalita soutoku byla po staletí v majetku rodu Liechtensteinů. Vše změnily poválečné Benešovy dekrety, kdy téměř všechny pozemky přešli do rukou státu. Několik hektarů lesního masívu je v majetku občanů, a to převážně slovenských občanů.

Nejvíce se o propagaci a zmapování historie soutoku zasloužil zesnulý lesník a ekolog Ing. Bohumil Lošťák, který by se 20. července 2022 dožil 101 let. Jeho knižní publikace „Zelená perla“ z roku 1982

*Hraněbní kámen
Marie Terezie z roku 1755*

zmapovala život na soutoku jak po stránce flóry, tak fauny. V jeho práci pokračoval bývalý fořt Polesí Soutok Jiří Netík spolu s místními lesníky.

Nejvýznamnější památkou soutoku je nesporně hraničník Markrabství moravského z roku 1755. Hraničník, který za vlády Marie Terezie upravoval hranice Moravského markrabství, se nachází na hraně původního koryta řeky Dyje. Na nálezu hraničníku se podílel bývalý vedoucí revíru Ing. Jaroslav Holý spolu s Ing. Bohumilem Lošťákem.

Hraničník byl po staletí veřejnosti skryt z důvodu neprostupnosti terénu a hraničního pásma, do kterého byl tehdejší režim veřejnosti přístup omezen. Navíc lokalita soutoku byla několikrát do roka zaplavována povodňovými vodami a hraničník byl skryt bujnou vegetací.

Ke změně v návštěvnosti soutoku došlo až po roku 1989, kdy se lokalita zpřístupnila veřejnosti. Terén byl sice stále stejně

neprostupný, ale možnost návštěvy soutoku byl umožněn všem milovníkům nedotčené přírody. K významnému zpřístupnění samotného soutoku řek Moravy a Dyje veřejnosti došlo až v roce 2014, kdy Krajský úřad JmK (dále jen KÚ) ve spolupráci s LČR lesní závod Židlochovice a Povodím Moravy, s. p. realizoval na trojmezí České republiky, Rakouska a Slovenska projekt „Soutok Moravy a Dyje pro turisty – vybudování infrastruktury cestovního ruchu na česko – rakouské hranici“, financovaný z programu „Evropská územní spolupráce Rakousko – Česká republika 2007-2013“. Partnerem projektu byl Weinviertel Tourismus GmbH, Poysdorf. Jednou z hlavních aktivit projektu byla realizace povalového chodníku na soutoku řek Moravy a Dyje včetně zpevnění nájezdu, úprava prostanství kolem historického hraničního kamene a umístění šesti informačních tabulí. Celková délka povalového chodníku je 792 m v šířce 1,8 m. Stavba byla dokon-

*Rekonstrukce a údržba prostoru
hraničnicku Marie Terezie*

čena v měsíci září 2014. Realizaci provedla firma Natrix VZ, s. r. o. Hodonín. Povalový chodník je součástí lokality evropského významu – Biosférická rezervace Dolní Morava. Projektovou dokumentaci zpracoval Ing. Jaroslav Kostrhůn – návrhy a realizace zahrad, Břeclav. Celý projekt byl realizován za částku 3.592.018 Kč.

Přestože bylo na projekt použito kvalitní dubové řezivo, nic nevydrží věčně, vše potřebuje údržbu. V březnu 2022 vypsala KÚ nabídkové řízení na údržbu realizovaného projektu, včetně odstranění naplavenin a vysekání náletů a trav zasahujících do povalového chodníku. Z přihlášených subjektů byl vybrán spolek Soutok Lanžhot, z. s., se kterým byla sepsána objednávka prací na údržbu v souladu s vyhlášeným zadáním.

Nikdo však neočekával, co lokalitu soutoku čeká 4. dubna 2022, kdy se přes lesy přehnalo tonádo, které způsobilo škody na porostech soutoku. Odhad škod na porostech činil cca 6.000 m³ dřevní hmoty. Díky obětavé práci a okamžitému nástupu lesníků na zpřístupnění cest a odstranění škod, byl prostor soutoku v několika dnech zpřístupněn.

Škody vznikly i na samotném povalevém chodníku, který je významně poškozen dvěma vývraty osmdesátiletých jilmů. V současné době KÚ jedná s firmou Natrix VZ, s. r. o. Hodonín o opravě povalevého chodníku. Pokud vše dobře dopadne, mohli by se návštěvníci soutoku dočkat koncem roku opavy a uvedení chodníku do původního stavu.

Jednou z posledních aktivit kolem soutoku je oprášení myšlenky vybudování závěsné lávky přes řeku Dyji v katastru rakouské obce Rabensburg, která je družební obcí města Lanžhot. Tento projekt taktéž chystal KÚ spolu s výše jmenovanými podniky a organizacemi. Z rakouské

strany, jak nám sdělil der Bürgemaister (starosta) obce Rabensburg pan Wolfram je o projekt zájem. Problém však nastal s pozemky podél řeky Dyje, které jsou v majetku Liechtensteinů. Věříme, že veřejný zájem o vybudování závěsné lávky najde cestu jak projekt časem realizovat.

*Poškozený povalevý chodník
a odstraňování polomu*

Pohybovky pro školy

Lenka Bačová

Jak už nám název napovídá, jedná se o projekt, který je zaměřený na celkový pohyb našich budoucích sportovců a nejen jich. Tento sportovní program je určený pro předškoláky, první a druhé třídy základní školy. Cílem tohoto programu je přivést a motivovat děti ke sportu.

Výuku těchto hodin vedou v Lanžhotě trenérky TJ Sokola Lanžhot Martina Šestáková a Lenka Bačová. Pravidelně se potkávaly s dětmi z mateřské školy celý školní rok každé úterý dopoledne, a to na Společenském domě nebo na hřišti na Pastvisku. Zábavnou formou, pomocí pohybových her a různých atletických a gymnastických cvičení, pracují na rozvoji pohybových dovedností.

Dalším krokem tohoto projektu je výuka tělesné výchovy v 1. a 2. třídách základní školy. Společně s učiteli vedli hodiny tělocviku a snažili se rozpohybovat všechny

děti. Hlavním úkolem bylo hlouběji rozvíjet všestrannost, týmového ducha a spolupráci dětí při různých hrách a cvičeních. Děti sportují čím dál méně, to je bohužel realita. Chybí jim pohyb a ztrácejí základní pohybové návyky, což se projevuje čím dál častěji na jejich zdraví.

Tento projekt funguje v Lanžhotě již čtyři roky. Pro nás trenéry je prioritou a zároveň velkou odměnou, pokud si děti najdou kladný vztah ke sportu a mají radost z každého pohybu.

foto Lenka Bačová

VYUŽIJTE KAŽDÝ DEN SPECIÁLNÍ NABÍDKY NA NAŠEM E-SHOPU!

Doprava ZDARMA na první objednávku a při nákupu nad 1000 Kč.

Na e-shopu sdmikulov.e-coop.cz najdete vše, co ve své **Jednotě a ještě mnohem více!**

Břeclavsko, Mikulovsko, Brno-venkov, Vyškovsko

Pondělí až pátek rozvoz 15:00 - 21:00
Sobota až neděle rozvoz 9:00 - 12:00

sdmikulov.e-coop.cz e-coop.cz

Protože silné okamžiky potřebují energii.

Zcela nová Kia Niro EV.

364 DAYS TO GO

AGROTEC

osobní automobily

AGROTEC a.s.
Lidická 123, 690 02 Břeclav
Tel.: 519 327 143 | www.agrotecauto.cz

Kontaktujte naše
prodejce:

Marta Kvintová
M +420 606 726 922
E kvintova@agrotec.cz

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ (WLTP). Kia Niro EV: 162 Wh/km, 0 g/km. Vybavení vozu je pouze ilustrativní a může obsahovat doplňkovou výbavu. Pro bližší informace navštivte www.kia.com.

 Mužáci z Lanžhota a kulturní komise města Lanžhot
Vás srdečně zvou na

Předhodoové zpívání

16. září 2022
v 19.30 hod.
v sále restaurace Podlužan

Učinkující mužské sbory:
Mužáci z Prušánek
Mužský sbor z Kunovic
Spevácký sbor Záhoráci - Smolinčané
Mužský a ženský sbor z Lanžhota
Solisté a hosté

Doprovod: Cimbálová muzika DUR
Vstupné: 100 Kč

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petřlová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková,
J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: září 2022
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687

Uzávěrka zpravodaje 4/2022 – 7. 11. 2022

Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Oslava 100 let fotbalu

foto J. Kicl, J. Říha a K. Paulíková

Lanžhotské jamboree

foto Ondřej Topolanský, Lenka Zobačová

